

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν ψόραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δρ. 40. Ἐξάμηνος δρ. 22. Τρίμηνος δρ. 12.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθῆτος μηνός.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλινία 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις. 19 Ἰουλίου 1924

Ἔτος 46ον.—Ἀριθ. 34

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

Κι' ὅμως κανεὶς ἀκόμη δὲ φανταζόταν ὅτι ἡ πολιορκία αὐτὴ θὰ στοίχιζε στὴ Γαλλία καὶ μόνη ἐννενηνταπέντε χιλιάδες νεκροὺς κι' ἄλλα ἀναρίθμητα θεινά.

Ὁ Γαλλικὸς στρατὸς διαιρέθηκε σὲ δύο: τὸ πολιορκητικὸ σῶμα καὶ τὸ ἀνιχνευτικόν.

Ὁ Καρδινιάκ, πού εἶχε μείνει τοὺς πρώτους μῆνες στὴ συνοδεία τοῦ ἀρχιστρατήγου, παρευρέθηκε στὸ ἀνοιγμα «τῆς πρώτης παραλλήλου».

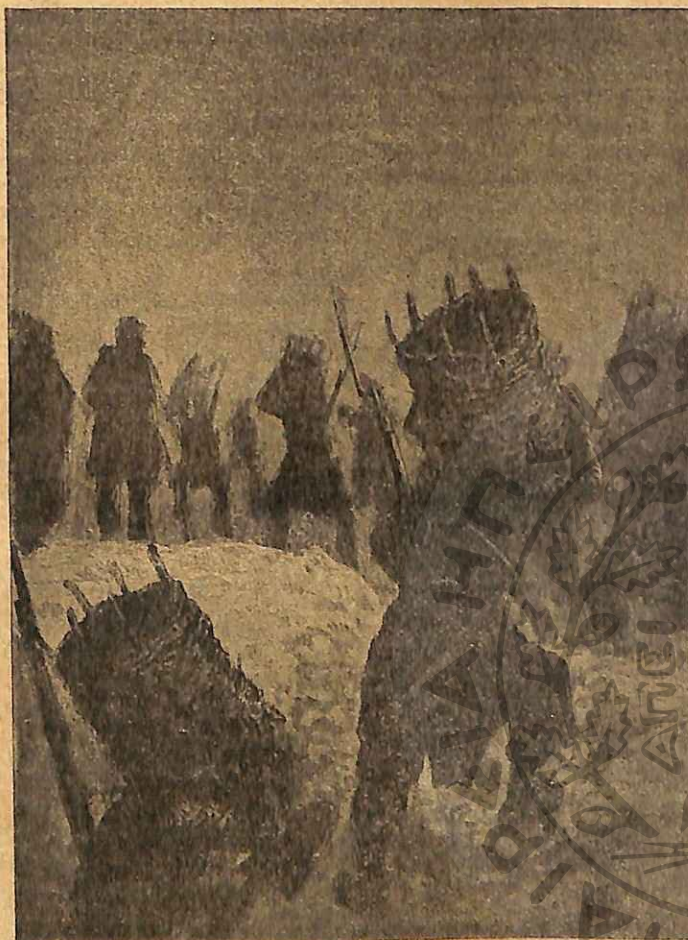
Ἡ ἐργασία αὐτὴ ἔγινε μιὰ σκοτεινὴ κι' ἀνεμόδαρτη νύχτα, γιὰ νὰ μὴ πάρουν μυρουδιά οἱ Ρῶσοι. Χίλιοι διακόσιοι ἄντρες, περνοῦσαν ἕνας-ἕνας σιωπηλοὶ κι' ἀθόρυβοι σὰ σκιές. Εἶχαν τὰ ὅπλα κρεμασμένα στὸν ὦμο καὶ κρατοῦσαν ἀπὸ ἕνα κοφίνι δίχως πάτο, ψηλὸ ὡς ἕνα μέτρο.

Σταμάτησαν σ' ἕνα σημεῖο πού εἶχε ὀρισθῇ ἀπὸ πρὶν καὶ τοποθέτησαν τὰ κοφίνια μπροστά τους. Μὲ τὸ κατάλληλο πρόσταγμα ἄρχισαν νὰ σκάδουν τὴ γῆ καὶ νὰ γεμίζουν καθένας τὸ κοφίνι του μὲ χῶμα. Καθένας κοίταξε νὰ σκάδῃ ὅσο μπορούσε καλύτερα, νοιώθοντας πὼς ὅσο βαθύτερο θὰ ἦταν τὸ χαντάκι, τόσο καλύτερα θὰ τὸν προφύλαγε. Κι' ἔτσι στὶς ἑξῆς τὸ πρῶν ἦταν ἕτοιμο τὸ πρῶτο χαράκωμα, ὅπου μπορούσε νὰ πολεμᾷ κανεὶς ὀρθίος καὶ προφυλαγμένος.

Αὐτὸ ἦταν τὸ ἀνοιγμα «τῆς πρώτης παραλλήλου».

Τὴν «παραλλήλου» αὐτὴ διαδέχθηκαν κι' ἄλλες, πολλές, πού ἔζωναν ὁλοένα πὺς σφιχτὰ τὴν πολιορκημένη πόλη.

Στὴν πολιορκία αὐτὴ, τὸν πρῶτο ρόλο ἔπαιξε τὸ πυροβολικὸ καὶ τὸ μηχανικόν. Τὸ πεζικὸ προμήθευε ἐργάτες κι' ἀπέκρουε τίς ἐπιθέσεις. Ὅσο γιὰ τὸ ἱππικόν, ἡ θέση του ἦταν στὸ ἀνιχνευτικὸ σῶμα πού βρισκόταν τώρα μὲ ἀρχηγὸν τὸν στρατηγὸ Μορρίς στὸν κάμπο τῆς Τσερνάγιας. Ἐκεῖ βρισκόταν τώρα κι' ὁ Καρδινιάκ, ὥστε ἔλαβε μέρος στὴ δευτέρῃ μάχῃ τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου.

Ἐἶχαν τὰ ὅπλα κρεμασμένα στὸν ὦμο καὶ κρατοῦσαν ἀπὸ ἕνα κοφίνι... (Σελ. 265, στ. α')

Στὶς 25 Ὀκτωβρίου, οἱ Ρῶσοι πήραν ἀπ' τοὺς Τούρκους μ' αἰφνιδιασμὸ τὰ ὀχυρώματα τῆς Μπαλακλάδας, πού ἦταν ἡ κυριότερη ναυτικὴ βάση τοῦ ἀγγλικοῦ στόλου.

Εὐθὺς τὸ γαλλικὸ ἀνιχνευτικὸ σῶμα βρέθηκε στὸ πόδι. Μὰ φαίνεται πὼς δὲν ἦταν ἀκόμη ὥρα γιὰ δράση.

Ἐαφνικὰ ὅμως ὁ Καρδινιάκ ἄφισε μιὰ φωνή:

—Μὰ αὐτοὶ εἶναι τρελλοί!.. Θεότρελλοι!..

Κι' ἔδειξε στὸν κάμπο τὸ ἀγγλικὸ ἱππικὸ πού ἐτοιμαζόταν νὰ κάμῃ ἐπέλαση πάλιν στὸν τεράστιον ὄγκο τοῦ

ρωσικοῦ στρατοῦ πού ἦταν σὲ παράταξη μάχης.

Ὁ Λόρδος Ράγκλαν, παρεξηγώντας μιὰ κίνηση τοῦ ἐχθροῦ, νόμισε πὼς θάπερναν τὰ κανόνια ἀπ' τὰ ὀχυρώματα τῆς Μπαλακλάδας κι' ἔστειλε διαταγὴν στὴν ταξιαρχία τοῦ Λόρδου Κάρδινγκαν νὰ ἐπιτεθῇ. Αὐτὸ ἦταν, ὅπως εἶπε ὁ ἴδιος ὁ Κανρομπέρ, μιὰ ἡρωικὴ τρέλλα, πού γι' αὐτὴν θὰ μίλουσιν πολὺν καιρὸν ἀκόμη τὰ πολεμικὰ χρονικά.

Οἱ ἀγγλικοὶ οὐλαμοὶ βυθίζονταν σὲ ἀληθινὸ ἡφαίστειο. Ἀφῆφώντας τίς σφαῖρες πού διασταυρωνόνταν ἀπάνω τους, οἱ Ἑγγλέζοι σπάθιζαν τοὺς Κοζάκους, παρέσυραν τὸ Ρωσικὸ ἱππικόν κι' ἐκάπαζαν κατ' εὐθείαν ἐμπρός: ἐπρεπε νὰ σωθοῦν τὰ κανόνια. Μὰ ὁ ρωσσικὸς ὄγκος ἦταν ἰσχυρός. Οἱ κοζάκοι ἀνασυντάχθηκαν, ἐπλευροκόπησαν τοὺς Ἑγγλέζους, ἐνῶ τὸ πυροβολικὸ τοὺς ἔστειλε βροχὴ ἀπὸ μυδράλια.

Τότε ὁ στρατηγὸς Μορρίς γύρισε στὸν στρατηγὸ Ἀλλονβίλ πού διοικούσε τὸ ἀφρικανικὸ ἱππικόν:

—Βλέπω πὼς πρέπει νὰ δουλέψουν καὶ τὰ δικά μας

τά σπαθιά, στρατηγέ, γιατί άλλοιως ούτ' ένας Έγγλεζος δὲ θὰ γυρίσῃ ζωντανός.

—Θὰ δουλέψουν! ἀπάντησε ἀπλὰ ὁ Ἀλλονόλ.

Ἐδῶκε τὸ σπαθί του, ἔδωκε τὸ σύνθημα καὶ δυὸ οὐλαμοὶ ὁρμησαν πίσω του. Ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ δευτέρου κάλπαζε ὁ Ἑρρίκος.

Τρέχοντας σὰν ἀστραπή, τὸ Ἀφρικανικὸ ἱππικὸ πέραςε πίσω ἀπ' τοὺς ρώσους πυροβολητὰς καὶ ὕστερα, λοξοδρομῶντας αἰφνίδια, ἔπεσε ἀπάνω τους καὶ τοὺς ἐσπᾶνισε στὶς ἴδιες τίς θέσεις τους. Τέλος ὁρμησε πάνω στὰ δυὸ τάγματα τοῦ Βλαδιμήρου, καὶ ἀφοῦ ἐλευθέρωσε τὰ λείψανα τοῦ Ἀγγλικοῦ ἱππικοῦ, γύρισε πίσω μαζί τους.

Ἀπ' τὰ ἐφτακόσια ἄλλα τοῦ ἀγγλικοῦ ἱππικοῦ γύρισαν μόνο διακόσια. Ὁ λόρδος Κάρδικαν, πού πολέμησε στὴν πρώτη γραμμῇ, σώθηκε σὰν ἀπὸ θαύμα.

Ἡ μέρα αὕτη ἦταν ἀπ' τίς ἐνδοξότερες μέρες τοῦ 4ου τῶν Ἀφρικανῶν κυνηγῶν.

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Πέτρος, ἐλαφρὰ πληγωμένος στὴ γάμπα, ὀνομάστηκε λοχίας καὶ ὁ Καρδινιὰκ τὸν κάλεσε στὴ σκηνή νὰ φαῖε μαζί γιὰ νὰ βρέξουν τὰ γαλόνια.

—Ἐλα, μικρὲ, καλὰ τὰ κατάφερες, τοῦ εἶπε. Φαντάζομαι πὼς ξέρεις τώρα πῶς τὴν πειθαρχία καὶ δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ σκαρώσῃς καινούργιες ἱστορίες.

—Ἀ, κάθε ἄλλο! Τὸ ὑλάχιστο ὅσο βρισκόμαστε σ' ἐκστρατεία!

Ὁ ταγματάρχης ἔδωκε τὰ γέλια.

—Ναί, τὸ ξέρω, εἶπε. Ὅλα τὰ στραβοξυλά σὰν καὶ σένα, στὸ στρατὸν ὅλο ἱστορίες δημιουργοῦνε καὶ ἔχουν στενὴ γνωριμιὰ μὲ τὸ πειθαρχεῖο. Μὰ στὸν πόλεμο γίνονται καὶ πειθαρχικοὶ καὶ ἥρωες σωτοὶ. Τὸ δυστύχημα ὅμως εἶναι ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ στρατῶνα εἶν' ὁ κανόνας, ἐνῶ ἡ ἐκστρατεία εἶν' ἡ ἐξαιρέση... Καὶ μὲ τὸ ρούσσικο ἀλογάκι σου, πὼς τὰ πηγαίνεις;

—Μὲ τὸν Ἀζόφ; θαυμάσια! Ἀλλάξε ἀφεντικὸ σὰ νὰ μὴν ἔκανε στὴ ζωὴ τοῦ ἄλλου δουλειὰ ἔξω ἀπ' αὐτή. Κι' ἀλήθεια, τὸν παλιὸ τοῦ ἀφεντικῶ, τὸ γέρο ρώσο παζωξωματικὸ, τὸν ξανάειδα στὴν πυροβολαρχία τὴν ὥρα πού κάναμε τὴν ἐπέλαση.

—Εἶσαι βέβαιος;

—Βεβαίως! Πρῶτα-πρῶτα εἶναι γκρίζος καὶ γνωρίζεται. Ὑστερα παρατήρησα καὶ μὴν ἄλλη λεπτομέρεια πού μοῦχε κάνει ἐντύπωση καὶ τὴν ἄλλη φορά: Καθὼς ἔφθασα κοντὰ στὸ βλητοφόρο, τὸν εἶδα νὰ δειχνῇ μὲ λύσσα τοὺς Ἀγγλους δίνοντας προστάγματα στοὺς ἄντρες του. Ὑστερα, δταν μὰς εἶδε ἑμᾶς, κρύφτηκε πίσω ἀπὸ μὴν

ἀμαξα καὶ δὲ σάλεψε οὐτ' ἔρριξε πιστολιά.

—Ὡστε, καθὼς μοῦ τὰ λές, ὁ γέρος δὲ μὰς ἔχει καὶ τόσο στομάχι.

—Ὡρισμένως! Κι' αὐτὸ εἶναι πού μὲ παραξενεύει. Ἰδίως δὲν λησμονῶ τὴν καλοσύνη πούδειχνε τὸ βλέμμα του δταν μοῦδινε τ' ἀλογό του, στὴ μάχη τοῦ Ἀλμα. Τότε ἐγὼ θὰ μπορούσα μὴ χαρὰ νὰ τὸν τρυπήσω μὲ τὴ λόγχη μου. Μὰ δὲν τὸ κάμα... Καὶ λέω πὼς θὰ μὲ γνώρισε.

—Θὰ γνώρισε τ' ἀλογό του. —Πολὺ πιθανό. Πάντως ἂν εἶχαμε καιρὸ νὰ μιλήσουμε ἔστω καὶ ἕνα λεπτὸ, θὰ τοῦδινα τὸ διακάκι του καὶ τὸ πορτοφόλι του.

—Τὸ πορτοφόλι;

—Ἀλήθεια, ταγματάρχα μου, δὲ σὰς τόπα: βρήκα μέσα κάτι πράγματα, θαρρῶ θρησκευτικά. Ἐνα χαρτί πού μπορεῖ νὰ μὰς ἐνδιαφέρει, ἂν καὶ γραμμένον ρωσσικά. Τάλλα εἶναι εἰκό-νες ἁγίων... Πάω νὰ σὰς τὸ φέρω.

Ὁ Πέτρος ἔτρεξε ὥς τὴ σκηνή του καὶ ἔφερε ἕνα μικρὸ πορτοφόλι ἀπὸ χοντρὸ πετρί πούκλεινε μ' ἕνα λουριδάκι.

Εἶχε τίς εἰκόνας τοῦ Ἀγίου Νικολάου, τοῦ Ἀγίου Γεωργίου καὶ τοῦ Ἀγίου Βλαδιμήρου.

Ἐφινικά τὸ μάτι τοῦ ταγματάρχου ἔπεσε σὲ μίαν ἄλλη εἰκόνα, πού προσπαθῶντας νὰ διαβάσῃ τὴν ἐλληνικὴ ἐπιγραφή της, ἔδειξε μίαν ἐκπληξη.

—Διάβολο! εἶπε. Μοῦ ἔλεγαν, μὰ δὲν τὸ πίστευα!

—Τὴ πράγμα, ταγματάρχα μου;

—Ξέρεις τί παριστάνει αὕτη ἡ εἰκόνα, πού τὴν πέρασες γιὰ εἰκόνα ἁγίου;

—Τὸ καπέλλο αὐτὸ δὲ μοιάζει γιὰ καπέλλο ἁγίου: θάλεγε κανεὶς πὼς εἶναι καπέλλο στρατηγού.

—Ἀκριβῶς! Ἡ ἄεχνη αὐτὴ προσωπογραφία εἰκονίζει τὸν Ναπολέοντα, μὲ τὸ θρυλικὸ καπέλλάκι.

—Τὸν Ναπολέοντα! τὸ νουνό σας;

—Τὸ νουνό μου!

—Μὰ πὼς; Αὐτὸ εἶναι γιὰ νὰ τὰ χάσῃ κανεὶς!

—Ὅχι καὶ τόσο: Ἐγὼ ἤξερα ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ εἶχε ἀφίσει ζωηρὰ ἴχνη ἀπ' τὸ πέραςμά του ἀπ' τὴ Ρωσία. Τὸ λαϊκὸ πνεῦμα εἶχε πλέξει ἕνα θρύλο γύρω ἀπ' τὸν ὄνομά του καὶ ἀκόμα σὲ πολλὰ χωριάτικα σπίτια ἡ εἰκόνα του κρέμεται δίπλα στὴν εἰκόνα τοῦ τσάρου.

—Ὡστε καὶ τὸ χαρτί αὐτὸ ἴσως μιλεῖ γι' αὐτὸν.

—Πολὺ πιθανό, θὰ πῶ στὸ διερμηνέα τοῦ στρατηγείου νὰ μοῦ τὸ μεταφράσῃ.

Μερικὲς μέρες ἀργότερα, δταν ὁ Πέτρος εἶχε ξεχάσει αὐτὴ τὴ συζήτηση,

ὁ ταγματάρχης τὸν φώναξε ἀπὸ μακριά, κρατῶντας στὰ χέρια τὸ κίτρινο παλιὸ χαρτί.

—Ποῦ νὰ φαντασθῇς, Πέτρο, πόσο ἐνδιαφέροντα πράγματα εἶχε τὸ χαρτί ἐκεῖνο, π' ὅσον ἔλειψε νὰ τὸ κρατήσῃς δίχως νὰ μοῦ τὸ δώσῃς!

Ὁ Πέτρος κοίταξε ἐρωτηματικά.

—Φαντάσου ὅτι πρόκειται γιὰ τὸν πατέρα!

—Γιὰ τὸ Συνταγματάρχη; Τί λέτε;

—Αὐτὸ πού λέω. Ἀκουσε τὴ μετάφραση.

«Ἐγὼ, ὁ Φεντόρ Μοχίλοφ, γιὸς τοῦ Βασίλειφ Μοχίλοφ, πρὶν ἐμφανισθῶ στὸ ὑπέρτατο Δικαστήριον τοῦ Ὑψίστου, ἀφίνω στὸν ἑγγονό μου Ἰδάν Μοχίλοφ τὴν τελευταία θέλησή μου:

»Στὸν ἅγιον πόλεμο, ὅπου ἔχασα τὸν ἀγαπημένο μου γιό, μοῦσωσε τὴ ζωὴ ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ μεγάλου Αὐτοκράτορος τῶν Γάλλων: λέγεται Γιάννης Καρδινιὰκ. Τ' ὄνομά του εἶν' εὐλογητὸ ἀπ' τὴν οἰκογένειά μου καὶ θέλω νὰ εἶναι εὐλογητὸ ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεὰ ἀπ' ὅλους τοὺς ἀπογόνους μου.

»Ὁ Οὐρανὸς μοῦδωκε τὴν εὐνοία νὰ τοῦ σώσω καὶ γὼ τὴ ζωὴ, στὸ φεβερὸ ἐκεῖνο χειμῶνα τοῦ πολέμου, ὅπου τότε οἱ Γάλλοι θάφτηκαν σ' ἅ χιόνια. Μὰ ἡ ἐγνωμοσύνη μου σ' αὐτὸν καὶ στὸν Μεγάλον Ναπολέοντα πού πῆρε ἐκδίκηση γιὰ τὸ θάνατο τοῦ γιου μου, δὲ θὰ σβύσῃ ποτὲ καὶ θέλω νὰ ἐξκοινοποιήσῃ καὶ στοὺς ἀπογόνους μου, γιὰ τοὺς ἀπογόνους τοῦ μεγαλόφυχου γάλλου ἀξιωματικοῦ.

»Ἀφίνω λοιπόν, σὰν ἱερὸ κληροδότημα στοὺς ἀπογόνους μου αὐτὴ τὴν ἐγνωμοσύνη. Τοὺς παρακαλῶ νὰ εἶναι φίλοι τῶν Γάλλων καὶ ὅπου βροῦν ἀπογόνους τοῦ Καρδινιὰκ νὰ τοὺς σεβᾶσθουν ὅπως σέβουμαι ἐγὼ τὸν ἴδιο.

»Βίλνα, ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, στὰ 1831».

Ὁ Πέτρος ἀκουσε τὸ ἑγγράφο μὲ ἀπερίγραπτη συγκίνηση. Γιατὶ τὸν ὄνομα Μοχίλοφ δὲν τοῦ ἦταν ἄγνωστο.

Εἶχε ἀκούσει πολλὰς φορές, στὸ σπίτι τῶν βαπτιστικῶν τοῦ Ναπολέοντος, τὴ λεπτομέρεια αὐτὴ τῆς ἱστορίας τοῦ Συνταγματάρχου Καρδινιὰκ.

Ὁ τελευταῖος αὐτὸς τὴν εἶχε μάλιστα ἀναφέρει στὰ πολλὰ σύντομα ἀπομνημονεύματά του, πού εἶχε γράψῃ στὰ τελευταῖα του χρόνια καὶ πού οἱ γιοὶ του τὰ φύλαγαν μὲ θρησκευτικὴ προσοχή. Ὁ συνταγματάρχης προσκολλημένος τότε στὸ ἐπιτελεῖο τοῦ Αὐτοκράτορος, βρήκε μὴ μὲρα στὴν αὐτὴ μίαν ῥωσσικὴν καλύβαν τὸ γέρο Μοχίλοφ, δεμένον σ' ἕνα δέντρο ἀπὸ μερικὸς στρατιώτης τῆς Ἰταλικῆς μεραρχίας, πού ἦταν ἐτοιμοὶ νὰ τὸν τουφεκίσουν. Σκότωσε τὸν ἕναν καὶ δὴλῆσε τοὺς ἄλλους στὸν Αὐτοκράτορα, πού διέταξε νὰ τοὺς τουφε-

κίσουν καὶ ἀποζημιώσε τὸ γέρο Ρώσο ἀπ' τὸ ἰδιαιτέρου ταμεῖο του.

—Ὡστε, εἶπε ὁ Πέτρος, ὁ ἀφέντης τοῦ ἀλόγου μου, ἦταν ὁ Ἰδάν, ὁ ἑγγονος τοῦ μοῦζίκου.

—Σύμφωνα μὲ τὴν ἡλικία πού λές πὼς εἶχε, αὐτὸς πρέπει νάναί. Στὰ 1812 ἦταν ἑπτὰ-ὀχτὼ χρόνων, τώρα πρέπει νάταν καὶ πενήντα.

—Εἶναι μερικὲς συμπτώσεις πού τίς τέρνει ἡ Θεία Πρόνοια... Ποῦ νὰ τὸ φανταζόταν ὁ καὶμένος ὁ Ἰδάν πὼς ἀνάμεσα στοὺς ἱππεῖς πού σπᾶθιζαν τοὺς ρώσους πυροβολητὰς, ἦταν ὁ γιὸς τοῦ συνταγματάρχου Καρδινιὰκ! Ἀλλὰ θαρρῶ πὼς θὰ προσπαθήσετε νὰ τὸν γνωρίσετε, ταγματάρχα μου, δὲν εἶν' ἔτσι;

—Ναί, θὰ τὸν ζητήσω μὲ τὴν πρώτη ἀνακωχή.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

GREEN

Αὐτὸ εἶναι κάτι πολὺ πράσινο· μοῦ θυμίζει μὴ βραδιά μέσα στὸ δάσος, κοντὰ στὴ λίμνη μὲ τίς κοιμισμένες κομπάρες καὶ τὰ καλάμια, πού ἀκίνητοσιν κάτω ἀπὸ ἕνα φεγγάρι ἐκστατικό. Ἦταν δυὸ βατράχια πού τραγουδοῦσαν μέσα στὴ νύχτα, σὰ νὰ διηγόταν ἱστορίες ἐπικινῶν μαχῶν. Καὶ περνοῦσαν τόσο φαίδρες καὶ τόσο φεγγερὲς οἱ ἀνταύγειες ἀνάμεσα στὰ σκοτεινὰ κλαδιά τῶν δέντρων, πού δὲ θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ πῇ, ἂν δὲν ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα ὄνειρο γεμάτο παράδοξη γοητεία.

Αὐτὸ εἶναι κάτι πολὺ πράσινο, σὰν ἕνα τεράστιο σκιερὸ φύλλο, πού ἀπλώνεται κάτω ἀπὸ τὸ φεγγάρι μέσα στὴ νύχτα, πού κάνει ν' ἀντιβοῦν σιγῇ ὅλες οἱ συναυλίες τῶν νυκτερινῶν ἀνέμων καὶ πού φρίσσει ἀπὸ μὴ προσδοκία πολὺ φλογερή. Θὰ ἔπλεπε νὰ τὸ διηγούνταν μεταξὺ τους, δίπλα στὰ δροσερά, χλωρὰ καλάμια, τὰ βατράχια πού πηγαίνοντο ἐρχόμενα μὲς στὸ νερὸ καὶ ἐξαντλοῦνται σὲ τέτοια καταπληκτικὴ φλυαρία.

Καθὼς τὸ σκέπτομαι, νομίζω πὼς ἀκούω κλαγγὲς σπαθίων μὲς σ' ἕνα νύχτα πολὺ πράσινη, μὲς σ' ἕνα κοιμισμένον δάσος· τὸ φεγγάρι μοῦ φαίνεται σὰν ἕνα τεράστιο κομμάτι σμαράγδου καὶ ἡ ἀκύμαντη ἐπιφάνεια τῶν νερῶν σὰν ἕνας ἀπροσδιόριστος καθρέφτης, γεμάτος ἀνταύγειες καὶ ἀντανάκλασεις. Μοῦ θυμίζει ἀκόμα ἕνα τραῖνο πού σφυρίζει θυμωμένον ἀνάμεσα στὰ δάλνοιχα στέρνα τῶν βουνῶν· μοῦ θυμίζει μὴ κορφή πού ἀνέδρηκε κάποτε, μὴ μακρινὴν ἡμέρα μελαγχολικοῦ φθινοπώρου, δταν ἤθελα νὰ χορτάσω ἀπὸ τὸ θέλητρο τῶν πανύψηλων βουνῶν, ἀπὸ τὸ θέαμα τῶν

ἀκαταμέτρητων δλοπράσινων κάμπων.

Εἶναι τὸ ἐξώφυλλο ἐνὸς παιδιάτικου παλιῦ βιβλίου· τὸ κοατὸ ἀσυναίσθητα στὰ χέρια καὶ τὸ ξεφυλλίζω μὲς στὸ σκοτάδι καταλαβαίνω, τὸ ξέρω καλὰ, πὼς ἔχει πολὺ πράσινο ἐπάνω του, μὴ εἰκόνα γεμάτη πράσινες ἀποχρώσεις· μὰ δὲ θυμοῦμαι πῶς καθαρὰ τί παριστάνει ἡ εἰκόνα αὕτη. Μὲ τὰ

κομμάτια τῶν ἀναμνήσεων, προσπαθῶ νὰ τὴν ξαναφτιάσω μὲς στὸ μυαλό μου· μὰ δὲν καταφέρνω νὰ σκεφθῶ τίποτε πὺ καθαρὸ ἀπὸ ἕνα πελώριο πράσινο φύλλο καὶ κάποιες ἄλλες φαντασιοπληξίες, πού εἶναι γνώριμες, βέβαια, μονάχα στὰ πολὺ μικρὰ παιδιὰ.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΨΕΥΤΙΕΣ ΤΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

ΙΖ'.

Οἱ Ἀρκούδες τοῦ Βόρειου Πόλου

Πῆγε καὶ στὸ Βόρειο Πόλο ὁ φιλαλήθης βαρῶνος Μυγκάουζεν. Κι' ἰδοὺ πὼς διηγεῖται ὁ ἴδιος τὰ συμβάντα τὸν καὶ πέρα μὲ τίς ἄσπρες Ἀρκούδες.

«Ὅταν ὁ πλοίαρχος Φίλιπ, πού ἔγινε ὕστερα λόρδος Μούλγροβ, ξεκίνησε γιὰ νὰνακαλύψῃ τὸ Βόρειο Πόλο, τὸν ἀκολούθησα καὶ ἐγὼ σὰν ἀξιωματικὸς τῆς ἀποστολῆς καὶ σὰν προσωπικὸς τοῦ φίλου.

Ἐφθάσαμε λαμπρὰ στοὺς πάγους. Καὶ μὴ μὲρα, καθὼς κοιτάζα ἀπὸ τὸ καράβι μας μὲ τὸ τηλεσκόπιό μου, —τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ἐγγλέζικο τηλεσκόπιο, πού εἶχα καὶ στὴν πολιορκία τοῦ Γιβραλτάρ, — εἶδα δυὸ μεγάλες ἄσπρες ἀρκούδες, πού παλέβανε σ' ἕνα παγοβουνί. Τὸ παγοβουνὶ αὐτό, —σὰ νὰ λέμε ἕνα νησί ἀπὸ πάγο μὲς στὴ θάλασσα, — ἦταν πολὺ πύλῳ ψηλὸ ἀπ' τὰ κατάρτια μας καὶ βρισκόταν σὲ ἀπόσταση μισῆς λεύγας.

«Πῆρα ἀμέσως τὴν καραμπίνα μου, τὴν κρέμασα στὸν ὄμο μου μὲ τὸ λουρί της καὶ ξεκίνησα γιὰ νὰνεβῶ στὸ παγοβουνί. Ἀμα ἔφθασα στὴν κορυφή, εἶδα πὼς ἡ ἐπιχείρησή μου ἦταν πολὺ δύσκολη καὶ φοβερὰ ἐπικινδυνή. Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀπαντοῦσα ρήγματα πλατύτα, πού τὸ βάθος τους ἦταν ἀμέτρητο. Αὐτὰ μοῦ ἔκοβαν τὸ δρόμο καὶ ἔπρεπε νὰ τὰ περῶ πηδῶντας. Ἀλλοῦ ἡ ἐπιφάνεια

τοῦ πάγου ἦταν ἴσια καὶ γυαλιστερὴ σὰν καθρέφτης, ὥστε κάθε σιγμὴ γλυστοροῦσα κι' ἐπεφτα.

«Ὡστόσο πλησίαζα τίς ἀρκούδες, πού δὲν ἐπάλεβαν ὅπως μοῦ φάνηκε στὴν ἀρχή, ἀλλὰ ἔπαιζαν σὰν καλὲς φίλες. Καὶ συλλογίζομαι· τί ἀξία θὰ εἶχαν οἱ γούνες τους, γιατί οἱ ἀρκούδες ἐκεῖνες ἦταν πύλῳ μεγάλες καὶ ἀπὸ βώδια. Ἀξάφρα τὸ δεῖξί μου πόδι γλίστρησε καὶ ἔπαυθηκα στὸν πάγο ἀνάσκιλα. Μὰ τὸ πέσιμό μου ἦταν τόσο ἄσχημο, ὥστ' ἔμεινα κει-χάμου λιγοθυμισμένος ὡς μισὴ ὥρα.

«Φαντασθῆτε τώρα τὴν ἐκπληξή μου, δταν συνήλθα καὶ εἶδα πὼς ἡ μὴ ἀπὸ τίς δυὸ ἐκεῖνες ἀρκούδες πού εἶχα βάλεϊ στὸ μάτι τίς γούνες τους, μὲ εἶχε γυρίσει μερσοῦμπα καὶ προσπαθοῦσε νὰ μὲ σηκώσῃ ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ παντελονιοῦ μου, πού ἦταν πέτσινη καὶ ὀλοκαίνουρη, γιὰ νὰ μὲ κουβαλήσῃ ποὺς ἔξω πού!... Κατὰφερα νὰ βγάλω τὸ μαχαίρι μου ἀπὸ τὴν πλαγιὴ τσέπη καὶ νὰ τῆς δώσω στὸ πισινὸ πόδι μὴ μαχαίρι πού τῆς ἔκοψε τρεῖς δάχτυλα.

«Μάφησε ἀμέσως, μουγγρίζοντας φοριχτὰ ἀπὸ τὸν πόνο. Ἐγὼ τότε, καθὼς ἔφευγε κουστιαίνοντας, τῆς ἔριξα μὴ μὲ τὴν καραμπίνα καὶ τὴν ἔαπλωσα στὸν πάγο ξερό. Ὁ κρότος ὅμως τῆς τουφεκίᾳς μου ἔσπινε χιλιάδες ἄλλες ἀρκούδες, πού κοιμόνταν ἐκεῖ ὀλόγυρα στὸν πάγο, ὡς μισὸ μίλλι μακριὰ, καὶ ὅλο αὐτὸ τὸ ἄσπρο πλῆθος ἀρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ μέρος μου, μὲ βῆμα βαρὺ ἀλλὰ γοηγορο.»

Πὼς ὁ βαρῶνος Μυγκάουζεν τὰ ξεμπέρδεψε μὲ τόσες ἀρκούδες, θὰ ἴδουμε μεθαύριο.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΠΑΓΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΧΙΟΝΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΡΟΧΤΕΣ, στην δδόν Ἀθηνᾶς, λίγο ἐλειφενά με παρασύρη... κανέν' αυτοκίνητο;.. «Οχι, ένα καροτσάκι!» Ἦταν όμως φορτωμένο πάγο, ἀσκέ-παστο, ἀπροφύλακτο ὁλωσδιόλου· κι' ὁ ἥλιος ἐκαιγε πολύ· φυσικά λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔσερνε τὸ καροτσάκι αὐτό, βιαζόταν νὰ φτάσῃ καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ φορτίο του. Γι' αὐτὸ ἔτρεχε, ἔτρεχε, χωρὶς νὰ βλέπῃ μπροστά του. Ξεφώνησε μόνο: «Βάρδα ἐμπρός! ἐμπρός!... κύριος!..» Ἔτσι, μαζί με πολλοὺς ἄλλους «κυρίους», κόντεψε νὰ πάρῃ σθάρνα καὶ μένα.

Στὴν ἀρχὴ θύμωσα. Ἔτσι τρέχουν σ' ἓνα τόσο περαστικό δρόμο; Ποῦ εἶναι ἡ Ἀστυνομία, ποὺ προσδιορίζει με τόση ἀκρίβεια τὰ χιλιόμετρα τῶν «κινήτων» μέσα στὴν πόλιν; «Κινητὸ» δὲν εἶναι καὶ τὸ καροτσάκι; Καὶ δὲν μπορεῖ, ὅταν τρέχῃ ἔτσι, νὰ σκοτώσῃ κι' αὐτὸ σὺν τὰ γριόττο αὐτοκίνητο;..

Ἀμα εἶδα όμως τὸ φορτίο του, — γιὰτὶ δὲν πρόφτασα νὰ τὸ ἰδῶ ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή, — κατευνάστηκα. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει δίκιο, εἶπα. Νά, ὁ πάγος τοῦ λυώνει στὸν ἥλιο καὶ τὸ καροτσάκι τοῦ «κάνει νερά» σὺν παλιόδαρκα. Καὶ τρέχει νὰ βρῇ σκιά, νὰ τὸν γλυτώσῃ. Ἄ, ἔχει δίκιο! Ὑπάρχει πιδ χρήσιμο, πιδ πολύτιμο πράγμα, τώρα τὸ καλοκαίρι, ἀπὸ τὸν πάγο;.. Νά, αὐτὸ τὸ φορτίο ποὺ κινδυνεύει. Πότους θὰ σώσῃ ἂν σωθῇ, πότους θὰ δροσίτῃ, θάνακουφίσῃ, θὰ ζωογονήσῃ! Εἶναι τὸ ποθητὸ κρύο μέσα στὴ ζέστη, ἡ δροσιά στὴ λαύρα, ἡ σωτηρία στὸ μαρτύριο, ἡ ζωὴ στὴ νέκρα, στὸ θάνατο. Γιατὶ κι' ἀρρώστους ἀκόμα, ἐτοιμοθάνατους, ἴσως θὰ προλάβῃ. Ἄς τρέχῃ, χαλάλι του!

Κι' ἐξακολουθώντας τὸ δρόμο μου, — τὸ καροτσάκι δὲν φαινόταν πιά, — συλλογίζομαι τί ὑπηρεσίες προσφέρει στὸν ἄνθρωπο, καὶ μάλιστα στὸν κάτοικο, τὸν φυλακισμένο τῶν πόλεων, αὐτὸ τὸ τεχνητὰ παγωμένο νερό, καὶ τί μεγάλος εὐεργέτης στάθηκε ὁ χημικός ποὺ ἔκαμε αὐτὴ τὴν ἐφεύρεση! Γιὰ φαντασθῆτε, ἀλήθεια, πόσο πολύτιμο πράγμα εἶναι ὁ πάγος, ποὺ ἡ βιομηχανία σήμερα μᾶς τὸν προσφέρει τόσο ἀφθονο καὶ, σχετικὰ, τόσο φτηνὸ! Μᾶς κρύνει τὸ νερό μας, τὸ κρασί μας, τὴ βυσσινάδα μας, τὴ λεμονάδα μας, τὰ φρούτα μας, τὰ γλυκίσματά μας. Μᾶς δίνει τὸ παγωτό, τὴν ἀμβροσία αὐτὴ τοῦ καλοκαιριοῦ, — κάποτε καὶ τοῦ χειμῶνα.

Διατηρεῖ τὰ τρόφιμά μας, ψάρια, κρέατα, τυριά, ὅ,τι θέλετε. Ποῦ θὰ βλέπαμε, ἄξαφνα, ψάρια στὴν Ἀθῆνα μ' αὐτὴ τὴν πολυκοσμία, ἂν δὲν ἦταν τρόπος νὰ ἔρχονται ἀπὸ μακριά, διατηρημένα, σὲ κάσες με πάγο! Ἄμ' ἡ ἱατρική; Σὲ πόσες περιστάσεις δὲν χρησιμοποιοῖ τὸν πάγο, σὲ πόσες ἀρρώστειες αὐτὸς δὲν εἶναι ἡ σωτηρία;

Φαντασθῆτε ἀκόμη τὴν ἀνθρωπότητα τῶν πόλεων πρὶν ἀπὸ τὴν μεγάλη αὐτὴ ἐφεύρεση, ποὺ ἀριθμεῖ λίγα χρόνια. Μὰ τὴν ἀλήθεια, θάταν ἀρκετὰ δυστυχισμένη!.. Ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἂν καὶ δὲν εἶμαι γέρος σὺν τὸν παπποῦ, πέρασα τὴν παιδική μου ἡλικία, στὴν πατρίδα μου, χωρὶς πάγο. Ἡ ἐφεύρεση δὲν εἶχε φτάσει ἀκόμα στὴ Ζάκυνθο, δὲν εἶχε γίνῃ ἐκεῖ παγοποιεῖο, οὐτε κἂν σὲ ἄλλο κοντινὸ μέρος, γιὰ νὰ μᾶς ἔρχεται πάγος ἔτοιμος. Ἔτσι κρύνουμε τὸ νερό μας μόνο με τὰ πηλὶνα κανάτια, — δὲν ἐκρύνει όμως καθόλου τίς ἡμέρες ποὺ δὲν φουσοῦσε, — καὶ γιὰ νὰ κρύνουμε τὰλλα μας πράγματα, καταφεύγαμε σὲ μέσα τόσο πρωτογενῆ ὅσο καὶ μετὰ-λίδικα.

Παραδείγματος χάριν στὸ πηγάδι. Ἐκεῖ μέσα κατεβάσαμε τὰ καρπούζια, τὰ πεπόνια καὶ τίς μπουτλίλιες με τὰ ποτά. Πόσες φορές, θυμοῦμαι, ἀγωνιστήκαμε νὰ νασούρουμε ἓνα καρπούζι ποὺ λύθηκε μέσ' στὸ πηγάδι, ἢ πόσες φορές ξεδουλώθηκε μιὰ μπουτλίλια καὶ τὸ κρασί ἀνακατεύτηκε με γλυφὸ νερό! Ὅσο γιὰ τὰλλα, σταφύλια, σύκα, ἀχλάδια καὶ καθεξῆς, τὰ κρύνουμε με νερό τοῦ κανατιοῦ. Δὲν λέγω τώρα πῶς δὲν ἐκρύνων ἀρκετὰ. Ἀλλὰ ποὺ τὸ «μεγαλεῖο» τῆς σημερινῆς φρουτιέρας, ποὺ παρυσιασίζεται στὸ τραπέζι γεμάτη φρούτα καὶ κομμάτια πάγου ἀνάκατα! Τέτοιες ἀπολαύσεις μᾶς ἦταν ὁλωσδιόλου ἀγνωστες τότε. Καί, — τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα, — δὲν τρώγαμε παγωτὸ παρὰ στὴ χάση καὶ στὴ φέξη.

Θὰ πῆτε: μ' ἄφου δὲν εἶχατε καθόλου πάγο, πῶς τρώγατε παγωτό, ἔστω καὶ σπάνια; — Ἄ, ναί. Πάγος δὲν ὑπῆρχε, ὑπῆρχε όμως χιόνι. Καὶ τὸ μεγάλο βουνὸ τῆς Κεφαλονίδας, ὁ Αἶνος, μᾶς προμήθευε κάμποσο τὸ καλοκαίρι. Μὲ τὴν διαφορά πῶς δὲν τόχαμε καθεμέρα. Τὸ μικρὸ φορτίο τελείωνε πρὶν ἔρθῃ ἄλλο. Γιατὶ τότε καθυστεροῦσε τὸ βαπόρι, πότε δὲν ἔρχόταν τὸ καΐκι. Ὅπως δὴ ποτε, χάρις στὰ χιόνια τοῦ Αἶνου, τρώγαμε καὶ μεῖς κάπου-κάπου τὸ παγωτό μας, — κρέμα, βύσσινο, πεπόνι... Κι' ὅποθέτω ὅτι αὐτὸ θὰ γινόταν καὶ σ' ὅλες τίς ἄλλες πόλεις, ποὺ εἶχαν Ζαχαροπλαστεία ἀλλὰ ὄχι ἀκόμα καὶ Παγοποιεῖα: προμηθεύονταν χιόνι ἀπὸ τίς κορυφὰς τῶν πλησιέστερων ψηλῶν βουνῶν.

Βεβαίως όμως αὐτὸ γινόταν παντοῦ

πρὶν ἐφευρεθῇ ὁ τεχνητὸς πάγος. Ἡ μεταφορά καὶ τὸ ἐμπόριο τοῦ χιονιοῦ ἀντικαθιστοῦσε τὴν βιομηχανία τοῦ πάγου. Ἀλλὰ μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε ἂν ἡ τότε εὐκολία εἶχε καμμιὰ σύγκριση με τὴ σημερινή! Ὅπως στὴ Ζάκυνθο, παντοῦ ἀπάνω-κάτω, θὰ τελείωνε τὸ ἓνα φορτίο πρὶν φτάσῃ τᾶλλο, γιὰτὶ πότε θὰ καθυστεροῦσε τὸ καΐκι, πότε τὸ βαπόρι, πότε τὸ τραῖνο, πότε τὸ ἀμάξι... Κι' ἀφοῦ τὸ χιόνι δὲν θάταν τόσο εὐκόλο καὶ τόσο ἀφθονο, δὲν θάταν βέβαια οὐτε τόσο φτηνὸ.

Ἡ εὐκολία τῆς παραγωγῆς ἔφερε τὴν ἀφθονία καὶ τὴν φθηνότητα. Σήμερα ὑπάρχουν παγοποιεῖα καὶ στίς μικρότερες πόλεις· κι' ὁ πιδ φτωχὸς ἄνθρωπος μαζὶ με τὰλλα τοῦ ψώνια, μπορεῖ νὰγοράσῃ κι' ἓνα κομμάτι πάγο γιὰ τὸ σπῆτι του, ἢ νὰ φάῃ στὸ δρόμο ἓνα γιάτσο ἢ νὰ πιῇ ἓνα ποτήρι παγωμένο νερό. Ἄ, μεγάλος εὐεργέτης αὐτὸς ποὺ βρῆκε τὸν πάγο!

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤ. Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΗ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

Κι' ἔπεσε ἐξαντλημένη.

Τᾶλλο πρωτὶ, μιὰ ἀκτίνα τοῦ ἡλίου μπῆκε ἀπ' τὸ παράθυρο. Ἦταν μιὰ ὥρα ἀμαρτιάτικη μέρα. Ὁ γιαντὸς εἶχε πῇ πῶς ἡ ἀρρωστη ἔπρεπε νὰ ἀπνέῃ καθαρὸν ἀέρα. Κι' ἡ νοσοκόμα ἀνοίξε τὸ παράθυρο κι' ὁ ἥλιος πλημύρισε τὴν Ἀνθούλα με φῶς ποὺ τὴν ἀνάγκασε νὰ κλείνῃ τὰ μάτια της.

Τὰ θελκτικὰ ἀρώματα τῆς ἀνοίξης ἐγέμιζαν τὴν καμαρούλα κι' ἡ ζωὴ φαινόταν σὰ νὰμπαινε κεῖ μέσα γιὰ νὰ διώξῃ τὴν ἀρρώστειαν.

Ὑστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ Φραντὴς ἔφερε τὴν κόρη του στὴ σάλα. Μὲ ἀπεριγράπτῃ χαρὰ τὴν ἐσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ φιλοῦσε καθὼς τὴν κατέδαζε ἀπὸ τὴ σκάλα.

Τελος πάντων κάθε κίνδυνος πέρασε, ἡ Ἀνθούλα εἶχε σωθῇ! Κι' ἡ κυρὰ-Δεμάρινα μπόρεσε τότε νὰ γυρίσῃ στὸ σπῆτι της, ποὺ τὸ εἶχε ἀφήσει τὸσον καιρό.

Ὅταν ἡ Ἀνθούλα μπόρεσε νὰ σταθῇ ὀρθή, ἀπόρησε πῶς εἶχε ψηλώσει τόσο. Δὲν ἦταν πιά κοριτσάκι, ἦταν κορίτσι μεγάλο. Ἀδύνατη, ἀλήθεια, πολὺ ἀδύνατη καὶ χλωμή, όμως ὁμορφὴ πάντα.

Ἀρχισε νὰ βγαίνει περίπατο στὸ δάσος κι' ὁλοένα δυνάμωνε. Μόνο ποὺ δὲν μιλοῦσε σχεδὸν καθόλου. Ἦταν μελαγχολική...

Μιὰ μέρα, γυρίζοντας ἀπὸ τὸ δάσος ὅπου εἶχε κόψῃ ἓνα ὠραῖο λουλούδι, ἐκάθησε κι' ἔγραψε τοῦ φίλου της:

«Εἶμαι καλύτερα, Γιάννη μου, ἀλλὰ δὲν ἄρχισα ἀκόμα νὰ δουλεύω κι' ἔτσι ἔχω καιρὸ νὰ σοῦ γράψω. Ἐσὺ δὲν θὰδρίσκεις καιρὸ νὰ διαβάξῃς, ἂν σοῦ ἔγραφα ὅλα ὅσα λέω με τὸ νοῦ μου ὁλημέρα.

Ἐκοψα μιὰ βιολέττα ἀπὸ τὴ θέση ποὺ καθόμαστε οἱ δύο μας, τότε ποὺ ὁ Πάτροκλος ἔρριξε κοντὰ μας τὴν τουφεκιά. Σοῦ τὴν βάζω μέσα στὸ γράμμα μου.

Γράφε μου πολλὰ σὺ ποὺ δὲν εἶσαι ἀρρωστος καὶ πές μου πῶς περνᾷς. Ἡ ψυχολόγη τοῦ θεοῦ σου εἶναι ὁμορφὴ; Ὅταν θάρθῃς, θὰ χαρῶ τόσο ὅσο λυπᾶμαι τώρα; Ὡ, θάργῃς ἀκόμα νάρθη ἢ μέρα ποὺ θὰ με κάμῃ νὰ χαρῶ!..

Ὁ Γιάννης τῆς ἔγραψε κάθε Κυριακὴ ἓνα μεγάλο γράμμα ποὺ τῆς ἔλεγε τί εἶχε κάνει ὅλη τὴν ἐβδομάδα. Κι' ἡ Ἀνθούλα πάλι τοῦ ἔγραφε ὅ,τι γινόταν στὸ σπῆτάκι της ἢ στὴ βίλλα: Ὁ πατέρας της ἔπιασε μιὰν ἀλεπού ποὺ τόλμησε νὰ μπῇ ὡς μέσα στὸ κοτέτσι... Ἡ Κοκκίνω γέννησε ἓνα μοσχάρι... Ἡ Βασιλικὴ ἔκαμε χτέες μιὰ ἐξοχὴ τυρόπητα... Σ' ἓνα γράμμα του, ποὺ τὴν εὐχαρίστησε πάρα πολὺ, ὁ Γιάννης τῆς ἔγραψε:

«Ἀκούς ἐκεῖ νὰ μὴν τὸ καταλάβω πῶς ἦσουν ἀρρωστη!.. Καλὰ ἔκαμε όμως ἡ μητέρα μου ποὺ δὲν μοῦ τὸ ἔγραψε, γιὰτὶ θὰφευγα ἀμέσως νάρθω με τὰ πόδια νὰ σὲ ἰδῶ. Μὰ θὰ ξαναφευγα πάλι καὶ θὰ ξαναγινόταν ὁ χωρισμός ποὺ σπαράζει τὴν καρδιά... Καλύτερα, θὰ προσμένω ὅσο νάρθῃ ἢ μέρα ποὺ θὰ γυρίσω μιὰ γιὰ πάντα, γιὰτὶ σοῦ δίνω ὁπόσῃσιν πῶς δὲν θὰ φύγω πιά ποτέ.

Μὲ ρωτᾷς τί εἶναι ἡ ψυχολόγη τοῦ θεοῦ μου. Εἶναι ὡς δεκοχτὼ χρονῶν κοπέλα, νοικοκυρὰ ὅσο μπορεῖς νὰ φανταστῇς. Θαρρῶ πῶς ἄμα τελείωσῃ ὁ ἀδελφός μου τὸ στρατιωτικὸ, θὰ τὴν πάρῃ. Μ' ἔχει σὲ καλὸ, γιὰτὶ μοιάζω, λέει, τοῦ ἀδελφοῦ μου.

Ἡ Ἀνθούλα ἀνακουφίστηκε. Χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῇ, εἶχ' ἓνα βάρος στὴν καρδιά, ποὺ τῆς τὸ σήκωσε τὸ γράμμα τοῦ φίλου της. Κι' ἄρχισε νὰ συμπαθῇ αὐτὴ τὴν ψυχολόγη, τὴν Τριανταφυλλιά, ποὺ ἦταν δεκοχτὼ χρονῶν καὶ περιποιόταν τὸ Γιάννη μόνο γιὰτὶ ἔμοιαζε τοῦ ἀδελφοῦ του...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Ἡ Ἀνθούλα κάνει κι' ἄλλους εὐτυχισμένους.

Μόλις ἔγεινε καλὰ, ἡ Ἀνθούλα θυμῆθηκε τοὺς φτωχοὺς της, ποὺ τόσον καιρὸ τοὺς εἶχε παραμελήσει. Ὅπως ἦταν τῶρ' αὐτὴ, ἤθελε νὰ κάμῃ κι' ἄλλους εὐτυχισμένους. Καὶ τῆς ἤλθε ἡ ἰδέα νὰ παραχωρήσῃ στὸν Καρὰ, με μικρὸ νοίκι, τὸ χτήμα ποὺ εἶχαν ἀγοράσῃ ἀπὸ τὴ χήρα-Μάρθα.

Στὴν ἀρχή, ὁ Φραντὴς δὲν ἤθελε. Ἡ οἰκογένεια εἶχε μικρὰ παιδιά, θὰ τοὺς χαλοῦσαν τὸ σπῆτι· κι' ὁ Καρὰς

τάφινε ἔτσι. Γιατὶ δὲν ἦταν ἀκαμάτης... — Ἄν πέθαινα, τοῦ εἶπε στὸ τέλος, δὲν θὰ σ' ὀφειλοῦσαν, καθὼς μοῦ εἶπες, οὔτε τὸ σπῆτι οὔτε τὰ χωράφια· καὶ θὰ τάφινες νὰ ρημάξουν. Ἐ, τώρα ποὺ γλύτωσα καὶ ζῶ, γιὰ νὰ εὐχαριστήσωμε τὸ Θεό, ἂς δώσουμε στοὺς πιδ φτωχοὺς ἀπὸ μᾶς λίγο ἀπὸ τὸ περισσευμά μας! Τί νὰ τὰ κάμουμε μεῖς τὰ δύο σπῆτια, καὶ τοῦτο καὶ τᾶλλο, ἐνῶ αὐτοὶ οἱ δυστυχισμένοι βασανίζονται στὸ παλιόσπιτο ποὺ καθοῦνται καὶ πληρώνουν καὶ τόσο νοίκι;

Ὁ Φραντὴς συγκινήθηκε, φίλησε τὴν κόρη του καὶ τῆς εἶπε:

— Καλὰ, κάνε ὅπως θέλεις! Τότε ἡ Ἀνθούλα πῆγε νὰ βρῇ τοὺς Καράδες στὸ σπῆτι τους.

Ὁ Καρὰς ἔκοβε πέτρες σ' ἓνα λόφο ἐκεῖ κοντὰ. Μ' ἓνα λαστὸ ἀνοίγε στὸν πελώριο βράχο μιὰ τρύπα, ἔδραζε μέσα δυναμίτη, ἀναβε τὸ φυτίλι καὶ σὲ λίγο ἀκουγόταν ἓνας μεγάλος κρότος καὶ ἓνα μέρος τοῦ βράχου ἔπιπτε, γινόταν κομμάτια. Ὁ Καρὰς τότε σήκωνε αὐτὲς τίς πέτρες καὶ τίς κουβαλοῦσε. Ἡ ἐργασία του ἦταν πολὺ κουραστική καὶ προπάντων ὅταν ἔκαιγε ὁ ἥλιος.

Ἡ γυναίκα του ἔπλενε σὲ μιὰ μικρὴ σκάφη τὰ ρούχα τῶν παιδιῶν. Αὐτὰ ἐγνώριζαν ἀμέσως τὴν Ἀνθούλα καὶ ἔτρεξαν κοντὰ της καὶ τὴν περικύκλωσαν. Ἐνα παιδί προσπαθοῦσε νὰ σηκώσῃ τὸ σκέπασμα τοῦ καλαθιοῦ της, γιὰ νὰ ἰδῇ τί εἶχε μέσα. Ὡ, δὲν εἶχαν ξεχάσει καθόλου τὴν καλὴ κοπέλλα ποὺ τοὺς εἶχε πᾶσι, κείνη τὴν ἡμέρα, τὸ κουνέλι...

Ὁ Καρὰς, ἀφίνοντας τὴ δουλειὰ του, ἤρθε κι' ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ κι' ἡ γυναίκα του, ἀφοῦ σκοῦπισε τὰ χέρια της στὴν ποδιά της, μπῆκε ἀκολουθούμενη ἀπὸ τὰ παιδιά.

— Κάθησε, κυρὰ-Ἀνθούλα, κάθησε νὰ ξεποστάσῃς. Ἐκαμες δρόμο καὶ φορτωμένη! Πῶς νὰ μὴν κουρασθῇς;

Κι' ἡ Καρίνα τῆς πῆρε τὸ καλάθι, γιὰ νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸ βάρος, μὰ περισσότερὸ ἀπὸ περιέργεια κι' ἀνυπομονησία νὰ ἰδῇ τὸ περιεχόμενο. Τὸ κατάλαβε ἡ Ἀνθούλα κι' εἶπε εὐθύς:

— Σὰς ἔφερα λίγο κρέας, λίγο βοῦ-τυρο καὶ δύο τρία ψωμιά.

(Ἀκολουθεῖ)

Τὰ παιδιά ἐγνώρισαν τὴν Ἀνθούλα καὶ τὴν περικύκλωσαν... (Σελ. 269, στ. γ.)

δὲν θὰ μπορούσε νὰ καλλιεργῇ τὸ χτήμα ὅπως ἔπρεπε. Μὰ ἡ Ἀνθούλα τὸν κατάφερε. Τοῦ θύμιζε τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν κι' ἐκεῖνοι φτωχοί, καὶ δὲν εἶχαν σχεδὸν νὰ φᾶν, κι' ὁ κακὸς ὁ Θάνατος φοβέριζε νὰ τοὺς πετάξῃ σὲ δρόμο. Ἡ κυρὰ Λάντη βρέθηκε τότε καὶ τοὺς ἔσωσε. Ἔτσι κι' αὐτοὶ ἔπρεπε νὰ σώσουν ἐκεῖνους τοὺς φτωχοὺς. Τί τάθειλαν τὰ περιττά; Εἶχαν τῶρα τοὺς σπιτάκι νὰ καθοῦνται! Ἄς ἔδωζαν στὸ ἄλλο τοὺς Καράδες με τὰ παιδιά τους. Δὲν θὰ τὸ γκρέμιζαν βέβαια. Καὶ τὸ χτήμα ὁ Καρὰς θὰ τὸ καλλιεργοῦσε κουτσὰ-στραβά, δὲν θὰ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΗΝ ΤΑΞΗ

*Αριθ. Έγκρ. 16.

Είμαστε πάρα πολλοί μαθητές στην τάξη κι' αποφασίστηκε να μās χωρίσουν. 'Αδειανή κάμαρα όμως πουθενά δεν υπήρχε. Και μās παραχωρήθηκε ένα μέρος από την απέραντη οϊθουσα του Γυμνασίου για να γίνουν δύο τάξεις.

Μās έζησαν θρανία και μεγάλα ξύλινα παραβάν, και 'ι δύο τάξεις έσχηματίστηκαν. Και μιά Δευτέρα πρωτο ήγαμε. Μάθημα όμως δεν κάμαμε!

Πρώτη-πρώτη ή μισή ώρα πέρασε με την τοποθέτησή μας. Μαθητές και μαθήτριες συνηνοήκαμε για να... περάσει ή ώρα χωρίς μάθημα. Τακοπονηθήκαμε επιτέλους. Μά μολις άρχισε το μάθημα, παφ! άνοιγει με βρόντο ή πόρτα και μπινουν βίαια στικά τρεις μαθητές της πέμπτης Γ' γυμνασίου. 'Από τή σαστιμάρα τους, έμειναν άνοιχτά τα στοματά τους κ' ύστερα από πολλή ώρα ψιθύριζαν ένα «παρ-ντόν» κι' έφυγαν. Οί καϊμένες, συνηθισαν άρχειναι να διωβάζουν εκεί που έβρισκαν ήσυχία και, νομίζοντας την τάξη άδειν, μάς κόπιασαν κειφυν άπραγτες.

'Υστερ' από το έπεισόδιο αυτό, έξακολοθήσαμε το μάθημα. 'Ομως, από τή διπλανή τάξη, άκούω, ταν ό καθηγητής της 'Ιστορίας που έδιδασκε. 'Η δυνατή φωνή του, —που ό λεπτό ξύλινο τοίχοι δεν κατορθώναν να έξουδετερώσουν,—έσκόρπισε τή φωνή του δικού μας που έτυχε να είμαι και βραχνός. 'Εμείς διασκεδάσαμε μ' ό' αύτά, όχι όμως κι' ό καθηγητής που κατάλαβε την πρόθεσή μας και μάς φρότωσε μάθημα... 'Ακόμα θυμάμαι τις ώρες που διάβυζα...

Τριανταφυλλένια

ΠΑΛΑΤΙΑ ΣΤΑ ΣΤΥΝΝΕΦΑ

*Αριθ. Έγκρ. 18.

*Αγαπητή μου,

Παιρνω την πένα να σου γράψω... για ένα τρομερό πράγμα τοῦταθα, —μην τρομάξεις!— στ' δνείρ μου.

Τρέμει το χέρι μου καθώς πείει ό νοῦς μου εκεί. Είδα πός πήγα στο Φάληρο και μπήκα στο 'Αεροδρόμιο. 'Εκεί, χωρίς να ζητήσω κ... νειός τήν άδεια, —φαντάσου άνάθενα,—έβριλα σε κινηση τόν ποτεῦρ' ενός άεροπλάνου κ' ή ξεκίνησα για τούς... ουρανούς.

Καθώς πήγαινα να βρω από τήν πόρτα, ένας σκοπός μου φώναξε: «'Αλτ!» μά ήσαν τόσο χ' ζο, που ως που να τελειώσει τή λέξη, έγώ είχα πετάξει ψηλά. 'Ανέβαινα, ανεβαινα... 'Ξ φνου κουτουλά σένα στερεό σώμα... γυρίζω και τι να δώ; ένα όρ' το παλατι πάνω στά σύ νεφρα!

Μ' ένα πήδημα, βγαίνω από το άεροπλάνο και έτοιμαίμαι να τό σερβανίσω... Μά μολις είχα κανει δύο βήματα, και άρχισα να βουλώ!..

Τι ήσαν; —Είχε άρχεισει τό σύννεφο να λυώνη— και τώρα πιά κρεμώμουν στο κενό... 'Αρχισα

να κλωτσώ και να κινώ τὰ χέρια μου πρὸς όλες τις διευθύνσεις. Μάταιες προσπάθειες! Και με άγωνία έβλεπα πώς ύπαιφτα να συντριβώ στη γή...

Ξάφνου άκουω μιά τρομερή φωνή... Ξυπνώ και τι να δώ; άπο τις πολλές κλωτσιές είχα πετάξει χάρω τόν άδελφό μου, που κοιμόταν δίπλα μου!

Παύο έδω, γιατί άκόμα τό χέρι μου τρέμει...

Σμύρνη

ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΑΚΙ

*Αριθ. Έγκρ. 7

Δέν άκούεται πλέον ή δυνατή φωνή του ψάλτη, ούτε ή δέηση του παπα, μήτε οί άναστεναγμοί των γέροντων σταυροκοπιούντων. 'Από τοτε που ή καινούρια εκκλησία της συνοικίας ύψωσε τό επιβλητικό παράστημα της, τό παλιό μας εκκλησάκι έμεινε γυμνό και έρημο. Οί τοίχοι γυμνώθηκαν άπο τις εικόνες, τα σταυρίδια έξωφανίστηκαν, μόνο που και που βλέπεις τίποτε παλιά σκευή υγιμένα σε κομμία άραχασμένης γωνία. 'Αν περάσεις όμως τό πρωτό' άκούσης χαρούμενα γέλια, τρεξίματα, φωνές ή τήν άυστηρή φωνή του δισκάλου.

Τό εκκλησάκι δέν έμεινε άρηστο! Χρησιμοποιήθηκε για άλλον έλιόσης ύψηλό σκοπό. 'Εγινε σχολείο!

Οί λινάρες άντικατάστησαν τις εικόνες, τὰ θρανία μπήκαν στη θέση των σκαμνιδιών, άντι της φωνής του ψάλτη, άκούγεται ή φωνή του δασκάλου, και άντι άναστεναγμών, τ' άθώα παιδικά γέλια που μοιάζουν σάν τό γλυκό μουρουκούρισμα του νερού.

Τό εκκλησάκι μένει πάντοτε κρήνη.

Καπετάν Καραπιτέρης

ΑΝΕΚΔΟΤΟ

*Αριθ. Έγκρ. 8

Κάποτε, —τότε που έδεναν τούς σκύλους με τὰ λουκάνικα— ένας 'Ιταλός θαλασσινός, περνώνας ξένιστος από μιά άποκεντρη άθηναϊκή συνοικία, άκουσε ένα γυρολόγο που διηλοούσε τὰ λεμονια του, να φωνάζη: «Δύο πέντες!» (δηλ. δύο λεμόνια μιά πενήντα).

'Επειδή όμως «Dio pendes» 'Ιταλικά σημαίνει: «ό Θεός κρέμεται», ό 'Ιταλός, άφηρημένος, κοιτώσε τόν ουρανό, για να βεβαιωθεί άν πραγματικώς κρεμόταν ό Θεός.

Κυκλαδιά

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ποιός θα πή τή μεγαλύτερη ψευτιά;

—'Εγώ έρωγα εν' αύγό. 'Αλλά, από την άπροσέξια μου, έρριξα μέσα τό κουτάλι. Κατέβηκα τότε να τό πάρω. 'Αλλά κεί βρήκα έναν άνθρωπο, που τό κρατούσε και δέν μου τό έδινε!

*Ο άλλος:

—Και δέν με γνώρισες; 'Εγώ ήμουν!

Δημοκράτης

*Ο Νίκος έμεινε φέτος στήν ίδια τι ξη και κλεισε και όδύρεται: —Πιει! έχασα ένα χρόνο!... —Μ' άν' ή να κλαίς, του λέει ό μικ' ός άδελφός του. δέν ψάχνεις καλύτερα μήπως τόν βρής!

Παγκόσμιο 'Ονειρο

*Πέτρος: —Τι καλό που ήσαν τό άπυπνό μου δνείρο! Κωστήκης: —Για πέ μου το! Πέτρος: —Τί, δέν τό έξέρεις; 'Ησουν κεί σύ μαζί!

Κορυφή του 'Ολύμπου

—Τοτό, μη φωνάζεις πολύ γιατί θα σε δειρω.

—'Οχι, μαμμικα μου, γιατί θα κλάψω και θάναγκαστής... να με φιλήσης!

*Ηλιοτρόπιον

ΤΟ ΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879—1893) άπό τούς έκδοθέντας 24 τόμους ύπάρχουν άκόμη μόνον οί έξης έξη: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, και 20ός. 'Εκαστος τόμος δρ. 15, ταχυδρομικώς δέ άποστέλλομενος δραχ. 16 διά τό 'Εσωτερικόν και δραχ. 20 διά τό 'Εξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894—1923) ύπάρχουν όλοι οί έκδοθέντες τόμοι, 30 εν όλκ. 'Εκαστος τόμος άρραφος, δρ. 47 και ρυμμενος δρ. 50. Ταχυδρομικά τελή έκαστου τόμου προσυτέτα εις τας άνω τιμας: Διά τό 'Εσωτερικόν δραχ. 2 ό άρραφος και δρ. 5 ό ραμμενος, δια δέ τό 'Εξωτερικόν δρ. 12,—είτε άρραφος, είτε ραμμενος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, 'Αθήναι, 38 'Εβριπίδου, τήν 15 'Ιουλίου 1924

Ο ΑΓΑΠΗΤΟΣ μου φίλος και συνεργάτης κ. Ναπολέων Διπλαστής μου έστειλε ένα χαριτωμένο γράμμα για τήν άπ' κ' άψη τού παιχιδιού του με τόν μακαρίτη 'Ορμιο Κρίνο... Άς πώ λυπηθηκε πολύ, γιατί είχε σκοπό να τόν... άναστήσει και να έξυκολούση τή δρση του, στέλνοντας, ως 'Οψιμος Κρίνος, πάλι, όρτια πραγματικά για τή Σελίδα κτλ. Κι εμα, άλλα έν φταίω βεβαιά κτλ. 'Αφ' ό δ κ. Διπλαστής βιάστηκε να δημοσιεύσει ή άλλο περιοδικό, με τόνομά του, ένα ποίημα βραδευμένο σε διαγωνισμό μου και δημοσιευμένο με τό ψευδώνυμο 'Οψιμος Κρίνος, έγώ χρωστούδα να έξηγήσω τί φάνηκε τόσο άνεξήγητο σε ός φίλους μου.

Ας είναι. Τά όρτια πράγματα που ό κ. Διπλαστής είχε στο νού του, θά τά γράψω πάλι και θά μου τά στείλγ να τά δημοσιεύσω, με τόνομά του. Μοδ ύπόσχεσαι λοιπόν μιά έλάνκη σειρά από παιδικά διηγήματα, παραμύθια, ποιήματα

κτλ. Σας τό άναγγάλλω με χαρά, γιατί έρω πόσο σας άρέσουν αυτά που γράφει για ός κ. Διπλαστής.

Πρώτη-πρώτη, με τό βαθμό άριστα, από τό Διδασκαλείο Θηλέων, άπολύθηκε ή Χυσομαλούσα τών Σφακιών. 'Εγκάρδια συγχαρητήρια στην άγαπητή μου φίλη που με τίμησε. Είδα επίσης, στην έφημερίδα που μου έστειλε, και τήν επιτυχία της πρώτης του 'Ερασιμαχικού 'Ιμλίου, που έλαβε μέρος κι' αυτή. Πλλά και μεγάλα προτεήματα, βλέπω, συνδυάζει ή Χυσομαλούσα τών Σφακιών!

Κι' έγώ, Πανταχού Παρών, νομίζω ότι άπολυτήριο Γυμνασίου με λίαν καλώς είναι... λίαν καλό! Δέσω λοιπόν τά συγχαρητήριά μου και διαδίδω: άλλζ τόσα στην άδελφή σου για τό άριστα και τό βραδείο της στην 'Εμπειρική Σχολή του 'Αδερφείου. Χαίρω που θάφοσιώθεις τώρα έλάνη σε μένα και σου εύχομαι νάσαι τού χρόνου στο Πενταετήσιο όπως έπιθυμείς. Και μένα ή λέξη άντρεόσα δέν μ' άρέσει! προτιμώ τό «δύθονση» που είναι πιά δημοτικότερο ή, άκόμα πιο δημοτικό, όπως τό λέει ό λαός, «σύσταση». Πρέπει νάποφύγουμε τά ξενικά, όταν βάζουμε άντίστοιχα έλληνικά, εύχρηστα κι' εύνόητα. Για τή Μ. που με έρωτάς, δέν θυμούμαι ή έχπεσε να φάξω, και πού καιρός;

Σάν Ζίν, δέν μπόρεσα να καταλάβω τή φράση σου «δέν συμφωνώ με τόν κ. Φειδωνα, διότι δέν είναι ποτέ δυνατό τό οργς να παρήχθ από τό υχορ—μό ο ένας υισούγης μπορούσε να πη αύτά». Μά κι' ό κ. Φειδων δέν λέει πός κάποιος «έχθός του γίμου» έκαμε αυτό τόν άναγγραμμάτισμό; Κι για τόν άλλον (mulie lemur) δέ, λέει πός τόν έκαμε κάποιος «μισούγης»; Σε τί λοιπόν δέν συμφωνάς; Περρίο! —Γιά τό άλλο έχεις πάλι δικιο και στο έξης δέν θά έμπιστευόμαι τόσο τούς γυνωγραφικούς προσδιορισμούς των συνόθων 'Ασκήσεων, άλλα θά τούς έξελέγγω έν-έναν. Μι και σ' να σκέπτεσαι καυστόδω, δι. δι. ότεις και να μη λές «δέν συμφωνώ» εκεί που συμφωνάς στην ένέλευσι!.. Ναί, ή «Ανθύλα» θά πάη όλο τό χρόνο.

Η Μεγάλη 'Ελλάς, που έν και μεγάλη πιά, —λέει,— εύχαριστείται τόσο να βλέπει τό ψευδώνυμό της «ο» όποιούδ' ής μέρος της διαπλάσας, μου γράφει: «Γι' αυτό έξυκολούθ να λαβαίνω μέρος στούς Διαγωνισμούς. Φαίεται δι. ηησιόδως τας φρεσι. Παρηγορούμαι όμως με τή σκίψη πός ό Πολίτης ό σοφός, κι' εικοσεται: άκόμη, καταγινόνταν με γρίβους, αινίγματα και τά τοιαύτα, και φθάνω αίστως στο συμπέρασμα πός έγώ, που και να γράσω, δέν θά φθωσώ τή σοφία των είκοσι χρόνων του, θά δικαιούμαι να στέλω σε... όλη μου τή ζωή!» 'Ετατο, έ; Κι' άλλα όρτια, ένν σωρός, μου γράφει ή Μεγάλη 'Ελλάς, άλλα δυσυχός δέν έχω μέτρο να τάνιγγραψω. Για τό «Παχυγυρί» τού κ. Κακριδή, ύποθέτω ότι εις όποιον γνωστό Β.όλοπωλαιο

έδω γράψη, θά τής τόν στείλγ. 'Αληθινά, 'Ιουλία Βαρούχα, αυτό είναι περιεργό: τί ό ερα τάχα βλέπουν οί τυφλοί; Ψυσικά, όσοι τυφλώθηκαν κατόπι, θά βλέπουν, δι. έβλεπεν στον κόσμο πριν. Οί έν γενετής όμως, έκείνοι που δέν είδαν τίποτα ποτέ τους, τί δνείρα βλέπουν; Και σ' έν ύπνο του: άκόμα βλίσκονται σ' ένν σκοτάδι, και μόνο ήχους νομίζ' ύν πός άκούδν, ή πός ψηλαφούν άντικείμενα, όπως σ' έν ύπνο; Και να ός που τίποτα σχετικό δέν έδιάβασα ποτέ. 'Ωστε δέν έρω να λύσω τήν τόσο εύλογή άπορία της μικρής άδελφής σου. Θά τήν έστρώσω όμως.

Η Αίματοποιομένη Δευτεριά που προβιόστηκε με 8 μου γράφει: «Μέρος τού βαθμού μου τό χρωστώ σε σένα. Γιατί έκτός από τίς 'Ασκήσεις που με κάνουν καλή στην Φυσική, στην 'Ιστορία, κτλ. είναι κι' ή Σελίδα σου που με έξέστησε στις έξέσεις. Γιατί βλέποντας τό μικρό Πεταχό Ναυτάκι να γράφει από τώρα κομμάτια, θέλησα να κώσω όσοκι κι' έγώ κι' έτσι μπόρεσα σιγά-σιγά να γράφω συνθέσεις που, καθώς λέει ό δάσκαλός μου, είναι καλές. Λαμπρά, μικρή μου φίλη! Κι' έτσι να έξυκολούηγης.

Πλλά άνδριφέρουντα όλ' αυτά που μου γράφει, Κόρη τών 'Αθηνών. Εύχαριστώ για τό Σύλλογο που σκεπύετα να ιδρύσεται και βλίσκω πολύ νόστιμη τήν όνομασία του και τό σχετικά ψευδώνυμα που θά πάρετε. Πολλά χαιρέτισματα στην άδελφή σου και στην θεία σου, τις παλιές άδέλφες φίλες μου.

Έλαβα και τό 2ον φύλλον τού νέου περιοδικού «Χριστιανική Μόρφωσις». Ναι, διαφέρει πολύ, πέρα πολύ, άπο τή περιοδική της έποχής κι' άφοβι μπορούδ να τό διαβάσουν όί νέοι. Δέν έρω όμως κατά πόσον τό όρ' έμο αυτό θά τούς ήταν και τερπνό. Περιοδικό που θέλει νάντικαταστήγ τή επιβλδή έκείνα, π' έπει να συνδυάζει και τά δύο. Συνιστώ λοιπόν στούς φιλοτίμους έκδ' ός της «Κ. Μορφώσεως» άπολουστέραν γλώσσιν και περισσοτέραν ποικιλίαν ύλης. Προπάντων νάποφύγουν τά όμα κ' ή έρηρα διδάζματα της ήθης. Η ήθηολογία δέν κάμνει τίποτα! Τό περ' άειγμα είναι μ' ένν όματο παραδέρμα δίδεται μ' ένν όματο κι' ήθικό διήγημα ή μυθιστόρημα.

Και μόνο από τήν περιγραφή της έξέχης σου, Μονταίν, σε μακάρισα έξέχης σου, Μονταίν, σε μακάρισα που θά περάσας εκεί τό καλοκαίρι. Για τό ζήτημα τού αύγου, τι να σού πώ: Η 'Ιδιοτροπία σου, να τρώς μόνο τό άσπράδι, είναι πολύ σπάνια, άν όχι πρωτόγνωστη για παιδί. 'Ωστόσο τό άσπράδι είναι π.ό. ήσυχια. Απ' αυτό δέν τρέφεται και τό πουλί που σχηματίζεται μέσα; 'Ωστε δέν σ' έγάλασε ή θάσκαλα σου. 'Αλλά και τό κρετινάδι έχει πολλές θρεπτικές: και τόνωτικές όσεις. Τό καλό λοιπόν παιδί πρέπει να τρώγ και τό δύο.

Νι έξέρεις άκόμα, δι. για να μη βιάπγ τού αύγου, πρέπει να είναι μελάντεο κι' ότι καταχρησθ αύγών φέρνει στομαχικές άνοχλήγεις. Δύο ή τρία μόνο τήν ήμέρα είναι άρκετά. δι. εις όποιον γνωστό Β.όλοπωλαιο

Φλόγα της 'Ελευθερίας, πολύ μ' άδύρηστος τό π' ό σου γριμμά κι' έλπιζω να έξυκολούηγης. Σ' εύχαριστεί πολύ για όσα γράφεις κι' ό κ. Ε., μολονότι θά ήθελε πολύ να μάθγ αυτόν τό Γάλλο που σού μίλησε τόσο κολακευτικά για τά έργα του, γιατί δέν έξέρει έδω κανένα Γάλλο «θυμωμένο μαζί του για θεατρική αίτία». Σ' ή δημοτική, τό άσπράδι τού θηλυκού έχει γίνε. όμοιο με τό ό' τού ά σενικό κι' έτσι γράφεται: οί γυναίκες. Μ' αυτό τάχα ρωτούσας;

*Έλαβα και τό τυπωμένο Καταστατικό τού Μ. Σύλλογου «'Οπ' όντα». Μόνο ή φράση «έπίσης βγάξαι και λαχεία» δέν μου άρεσε, γιατί είναι άντίθετη στο Νόμο που τά λαχεία τάπαγορεύει.

*'Ως τώρα, μόνο συνδρομητρίδν μου άνήγγειλλ άρραθόνες και γάμους. 'Ε, φυσικά, τά κορίτσια παντρεύονται σε μικρότερη ήλικία από τ' άγόρια. 'Αλλά να σήμερα κι' έννας συνδρομητής: ό άγαπητός μου Νικ. Γ. Θς όσοιδης από τήν Λευκωσία της Κύπρου, —τό γνωστότάτο σας Τραγουδι της 'Ενώσεως,—μου άναγ έλλει το: άρραθόνες του με τήν δ. Ζηνοβία Χιτζή Γεωργίου. 'Εγκάρδια συγχαρητήρια κι' ελόθερος εύχες.

*'Ως άς 'Επιτόλως μου έστειλε αυτήν τή έδωμάδα κι' έί έξη: 'Σάνδριππος, Ζακελίνα, 'Ιόνιος Ζέρνιος, 'Ανι Πορφ' αλίας, Χιανό 'Αερογάλι, Πασχ' αλίας, 'Αλκυσία, Αία, Ναπολέων, Βαρκόλια τού Βοσπόρου, Σούλα, ή Φιλόκαλος, Δαμπερδ' 'Ελίας, Σωτηριόπου α, Μελλοθά α τ η, Καπετάν Γιάννης, Πελοψ, Θρακικό Διαβόλακι, Νιάναρο, Δαφνοστ. Νίκη, Περωτ' ός 'Ανεμος, 'Ορέστης Κειστηνός, Θρακικό 'Ιδεόδες, Φιλόσφος, Θάσασσι, Νικ-Κάο, 'Απόγονος τού Πύργου, Ζιζάνιον τών Πατρών και Πόλις τών 'Ονείρων. —'Εξέταλεσα τας παραγγελίας των και τούς εύχαριστώ όλους για τά καλά λόγια, έσοπαθήματα κτλ. και συγχαίρω για τούς καλούς βαθμούς.

*'Ο ΚΑΛΟΣ ΔΡΟΜΟΣ. Με χαρά άναγγάλλω, δι. μεταξή των άγκιρίθων για τά Σχολεία βιβλίων, είναι κι' ό «Καλός Δρόμος», έκτενές διήγημα, άναγνωστικό της Β'ς τού Δημοτικού, που γράφτηκε επί ήρας από τόν κ. Γρ. Ε. όπουλο (Φειδωνα) άν συνεργασία με τόν καθηγητή κ. Γ. Κονιδιρη.

Η έκδοσις της 'Επιτροπής τού 'Υπουργείου είναι έθουσιόδως για αυτό τό βιβλίο. Λέγει ότι «τά πολλά χρόνια» θά μένη άνεξέλιπτο στη μνήμη των μιλητών που θά τό διδύσουν. Τώρα τυπώνεται ό «Καλός Δρόμος» για τά σχολεία και θά ός π' ός περισσότερα γι' αυτόν στο έρχόμενο.

Η έκδοσις της 'Επιτροπής τού 'Υπουργείου είναι έθουσιόδως για αυτό τό βιβλίο. Λέγει ότι «τά πολλά χρόνια» θά μένη άνεξέλιπτο στη μνήμη των μιλητών που θά τό διδύσουν. Τώρα τυπώνεται ό «Καλός Δρόμος» για τά σχολεία και θά ός π' ός περισσότερα γι' αυτόν στο έρχόμενο.

ΔΙΑ ΤΗΝ Ε. Ε. Σ.

*'Απορρίπτονται: 'Ο 'Φρεϊδ' όντος τού Σφύρα 'Ακμωνα (γνωστό μ' άρχικα μεταφρασμένο). —'Από τὰ Φαίδρα της Πλάσινας (άσχημαντο). —'Αν φεύγει ποτέ» τού 'Αμάραντου Κρίνου (έκτενές

τό μισό έπρεπε νάταν). —'Στιγμές που διαβαίνουν» τού Κλεόρχου Γκόνο (καλούτσικο) μά χωρίς ψευδώνυμο δέν έπιρ' πέται'. —'Η άνοιξίς τού 'Εξερευνητού τού Μεξικου (νοικο και άτεχνο). —'Τό χωριό» τού 'Ελληνικού 'Ιδεώδους (περιγραφή όμοια με πολλές, δέν έχει τίποτα τό ιδιαίτερο, τό δικό του). —'Τό στεναχωρημένο κορίτσίκι» τού Σκερτσόζικου Χανονμάκι (άτεχνο). —'Απο τὰ Φαίδρα» τού Δομπερού 'Αστέρους (άνούσιο). —'Τού Σαλονιού μας» τού Παγκοσμίου 'Ονείρου (δέν σημειώνει ότι δέν έστειλε ή δέν τόν ένεκοίδη άλλο φέτος). —Καταγωγή τών κορινθιακών κινών» της Μαργαρίτας (πασιγνωστο, χίλιες φορές δημοσιευμένο).

*'Εγκρίνονται: 1. 'Απ' τού 'Ημερολόγιό μου» τού Πανταχού Παρώντος. — 2. 'Επιτάφιος» τού Αϊντος. — 3. 'Τό γροσάκι» τού Βάτου. — 4. 'Ποιός;» τού Σατύρου. — 5. 'Στη θάλασσα» τού Φιλοσόφου.

*'Αλλα δέν έπρόφθασα να διαβάσω. Στο έρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οδέν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άνανοῦται, άν δέν συνοδεύεται από τό δικαιώματος δρ. 5.—Τα έγκρινόμενα ή άνανοῦμενα λαχύνουν μέχρι τής 30 Νοεμβρίου 1924. 'Όσα συνοδεύονται από Α, άνήκουν εις άγόρα και όσα από Κ, εις κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Καλόκαρδη Παιδούλα κ. (...). Ολυμπιονίκης, ά (ΔΚ) Κυνλαδιτικός 'Αστήρ, ά. (ΙΡ). 'Αγοράτης, ά. (ΣΜ). Τετραπάρατος, ά (?). Ναβαρχος Νέλσον, ά. (;!). Μελαγχρόνιο Διαβόλακι, κ. Άδρος της Λόφδας, ά. (ΑΘ). Νοαο, ά. Ραμπογας, ά. (ΓΠ).

*'Ανανεώσεις Ψευδωνύμων: Προαίώνιος Πόθος, ά.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μ. Μ. έπιτύμωσιν νάνεπλ. λάζουν (22) ό 'Αμόραντος Κρίνος με Τριανταφυλλένιο Μπουκτάκι, Ροδολοφισαϊάδα, Κόμη Φοβία. 'Αλκισαν, Ανέστη. — 23) ό Μελαγχρόνιος με Σινιάν τής Εθνικής, 'Ανθίμνη Μυδαλιά, Ρίταν.

*Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της: Διωνή νοῦν (λάθος βέβαια) λείπει ή τελευταία λέξη 'άλλ' άφού ή 'Ακροστιχίς λύνεται κι' έτσι, περ' τό να σημειώθγ) Σινιάν της Εθνικής (περσικά λοιπόν και περμένω) Ροδολοφισαϊάδα 'Εδ (δαντα) έστειλα. 'Αγροεισταφυλλάκι χαιρώ πολύ που θά μου γράψης τώρα τακτικά! 'Αλλά (καλό τ' έδω! περμένω) 'Ιαβέρη (δ κ. Φ. έλτες τό γράμμα σου και σού άπαν ό δ τι τίποτε άπ' αυτά δέν πρέπει να πιστεύγς) όλα είναι πολήφεις και δεισιδαιμονίες! 'Εμμ. Κατηγβασιλείου (άσχημαντο) ένα. Η. Πνεύμα μπορεί κανείς και να τάνουση είναι άνεκδοτάτα αυτά που κινούν τό γύρο τους! Πατριό Διαβόλακι (έδνατο να σού άπαντήσω τό τώες έρωτήγεις και κάμς όπως μπορείς) άλλως τα δέν έχει σημασία άν τό ίδιο όνομα ένα τυπογραφικό λάθος σε κάμη να τό γράψης

δυο φορές· ή Στατιστική μου είναι
πιο χρήσιμη όταν έχω τα δνόματα
δλα αλφαβητικώς και στο τέλος,
χωριστά, τους δέκα ή είκοσι που
πέραν τα περισσότερα Εβσημα·)

Αριόδην Πινάτογλου (χαίρω
πολύ για την απόφασή σου· ναι,
νὰ πάρεις και ψευδώνυμο και νὰ
μὸν γράφεις συχνά·) **Ανδρόνικον**
Βράχον (δὲν πειραζει, γράφε μου
τώρα· για τὰ Αἰνίγματα τὴ δὴγια
μπορῶ νὰ σοὺ δώσω· πρέπει νὰ
μὸν πῆς ποῦ εἶδος σὰ δυσκολεύει·
τὸ τώρα γράφεται και τώρα, ἀλλὰ
ἐγὼν τοῦ Ὀλύμπου μὲ ὠνέγα·) **Κορυ-**

φῶν τοῦ Ὀλύμπου (ἀντὶ τάφου
θέλει Τάρας· ἀλλ' αὐτὰ τὰ λάθη
τῶν Κρυπτογραφικῶν ἐννοοῦνται
εὐκόλως· μετὰ κομμάτι σου δὲν
εἶσαι ἐν τάξει· ἔπρεπε νὰ σημειώ-
σης ἂν σοὺ ἐδημοσιεύθῃ φέτος
κανένα· γιατί ἂν σοὺ ἐδημοσιεύθῃ
δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ στείλεις
τώρα·) **Ἀσπρον Κουνελάκι** (χαίρω
πολύ για τὴ γνωριμία· τώρα ποὺ
ἔχεις και τὸ ψευδώνυμό σου, γράψε
μὸν τακτικά·) **Τριανταφυλλέαν**

(ὁρακότατο ὅπως πάντα τὸ γράμμα
σου· ἡ λύση τοῦ Στοιχειογραφικοῦ
ἐκείνου εἶναι ἄλλη· ὥραία ἡ ἰδέα
αὐτοῦ τοῦ Διαγωνισμοῦ και θὰ
σχεθῶ πῶς μπορεῖ νὰ γίνῃ· ἔρεις,
ἡ στίξις εἶναι... φιλοσοφία!)

Ἰω. Κίτσαν (χαίρω πολὺ ἐστειλά·)
Ἑλλάδα τοῦ Βύρωνος (ἔστειλά·)
δὲν εἶχ' ἔρθει ἀκόμα ἡ σειρὰ τῆς
Συλλογῆς σου· νὰ ἔβγῃς μάλιστα
ὅτι θὰ περᾶς ἄλλος τόσος καιρὸς
ὥς νὰ ξανθρῇ·) **Καλαματιανὸ**
Μαντήλι (εὐχαριστῶς θὰ σὺ κανα
αὐτὴ τὴ χάρι, ἀλλὰ τὸ γράμμα
σου τῶρα ἀργά·) **Νίτσαν Β.**

(ἔχεις κλιῶς, περιμένω·) **Σωσὸ Δ.**
Παρασκευᾶ, Δεσποινίον, Αἴαντα,
Μιχρόν Κούρητα κτλ.

**Καμέλιαν, Μυστηριώδη Ἰπ-
πέα** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·)
**Ἀσπρον Καμέλιαν, Τετρα-
πέραν** (ἔστειλά·)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ
τὴν 14 'Ιουλίου, θάπαντήσω στὸ
ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 215ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 19 Σεπτεμβρίου.

472. Δεξιόγραφος

Σύνδεσμο ἐνώνεις
Μὲ μίαν Ἀγία
Κι' ἀκούς Ἀγγέλων
Δοξολογία!

Ἑλλάδα τοῦ Βύρωνος

473. Συλλαβόγραφος

Ἐνας γιὸς τοῦ Ἰακώβ
Μιάν... ἀόριστη ἀνταμώνει,
Και μεγάλου ποιητῆ
Στὴ στιγμὴ μᾶς φανερώνει
Σακουσὸ στήν Ἰταλία
Γιὰ μιὰ κάποια... κωμωδία.

Ἡλιογέννητη

474. Μεταγραμμισμός

Εἶμαι ἐν ὁμορφῇ νησί·
Ἄν μ' ἀλλάξῃς τὸ κεφάλι
Και τὴ μέση, στὴ στιγμὴ
Ἄνθος ὁμορφῇ προβάλλει.

Φίλαρος Σπίρος

475. Αἶνγμα

Ὁ Ἑλλήν δὲν μ' ἔχει,
Ὁ Τούρκος μὲ ἔχει·
Οἱ Ἑλλήνες μ' ἔχουν,
Οἱ Τούρκοι δὲν μ' ἔχουν.

Θρακικὸ Διαβολάκι

476. Τρίγωνον

**** = Ἀρχαῖος βασιλεὺς.
**** = Χρονικὴ διαίρεσις.
*** = Γενάρης.
** = Ζωντινόν.
* = Σύμφωνον.

Και καθέτως τὰ ἴδια.

Προσφυγοπούλα

477. Μαγικὴ Εἰκὼν ἔπινεν εἰκόνας

— Μυμὰ, τρέξε! ἡ Πολύμνια
δὲν μ' ἀκούει και θὰ πέθῃ μέσα!
— Ποῦ, καλέ;
— Μὰ σὰς εἶπα!

Κόκκινος Κεῖνος

478. Κρυπτογραφικόν

1234567485 = Βυζαντ. στρατηγὸς
23365 = Κράτος τ. Εὐρώπης
36785 = Πτηνόν
434585 = Ποταμός
5247485 = Ἀστὴρ
6123 = Προδωπ. τ. Γραφῆς
76114 = Διδάσκαλος
83185 = Μεγάλῃ εὐτυχία.

Βασιλεὺς τοῦ Ἀέρος

479. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κατωθι ζη-
τούμενων ἀποτελοῦν ἰχθύν, τὰ δὲ
δεύτερα γράμματα μυρηκαστικόν
ἄλλων χωρῶν.

1. Ἀρχαία περίφημος πόλις·
2. Ἐντομόν δ, Ἀρχαῖος μέγας
ποιητής· 4. Πόλις τῆς Θεάκης.

Σημεῖα τῆς Ἑλευθερίας

480. Φωνηεντόλιπον

* δλς-τς-πιδς π-δς-στν.

Ἄγγελος Στουρνάρας

481. Γρίφος.

κι κι κι κι κι

κι κι κι κι κι

κι κι κι κι κι

κι κι κι κι κι

κι κι κι κι κι

κι κι κι κι κι

Τραγοῦδι τῆς Ἑνώσεως

ΕΙ ΥΙΟΣ

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

482-486 Lettre Magique

Remplacez une lettre à cha-
cun des mots ci-dessous par
une autre, partout la même,
et formez cinq autres mots:
saison, toux, chaise, os, veste.

Νηρηίς τῶν Ἀνθίων

487-489. Restaurations

1. Tel — fils.
2. Le chat — dansent.
3. Pierre — — — —
mousse,
(Trois proverbes.)

Ροβέρτος Κόρτις

ΔΥΣΒΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 19

251. Ἐπιταγή (ἔπειτα, Γῆ).—
252. Ράκος (Ρᾶ, Κῶς).— 253.
Δών-Δάν.

254. Ζ Ε Υ Σ 255. Ὁ Πέτρος,
Ε Ι Σ ἡ πέτρα.— 256—
Υ Σ 257. 1. Χίος, Χά-
Σ ος, Χάρος, Πά-
ρος, Πόρος 2. Φάρος, Πάρος.

Πάνος, Πανός, φανός.— 258 262.
Διὰ τοῦ Ρ: ἴσος, ὁμος, ἐρέτης,
ράδιον, δέρας.— 263. ΛΑ-Γ-ΟΣ
(Λεῖος, Ἀγριος, Ἰδιος, Ὀροφή,
Σεβασμός).— 264. Μισθός ἀρετῆς
ἐπαινος.— 265. Ἀπὸ τὰ δὴ πηγά-

ζουσι οἱ ποταμοί· (ἀπὸ τὰ ορ
ὕπ' ἰ γα, ζου σύν, ὕτ ὥτα μλ.)
— 266. Nîmes, Lyon, Nice, Tou-
louse.— 267 L' appetit vient en
mangeant.

Τὸ πρωτιστον καθήκον
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ
εἶναι ἡ ἐγκαίριος ἀνανέσις
τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΔ'—948)

— ΚΥΚΛΩΨ —

ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΟΜΕΝ ΜΕΓΑΛΗ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ
ΚΑΡΤΩΝ (ἀγορῶν) ΠΡΟΕΣΜΙΑ ΜΕ-
ΧΡΙ 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ. ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΜΟΝΟ-
ΔΡΑΧΜΟΣ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΡΙΑ ΕΚΔΕΚΤΑ. Δις·
(ΚΔ'—843), Πανταχού Παρών, Μακε-
δονοπούλα, Μιμόδα, Τριανταφυλλέαν,
Δροσερὲ Ζέφυρος, Ἀλκίσις, Ἀτρώμητο
Εὐζωνάκι, Συναδέλφωσι, Ὀδυσσεᾶ, Μα-
θητικὴ Ἑνώσις, λάβετε μέρος.

(ΚΔ'—949)

Αστριμς, Νεφέλη, Σμύρνη, Μακεδο-
νοπούλα, Χαρά, Ὑπνάρια, ἀνταλ-
λάσσομε Μ. Μ.; Δις· Πασχάλια, Ζα-
κηνία, εἰς Πέτραν (Μυτιλήνης).

(ΚΔ'—950)

Αναβ-λλομένο τοῦ Διαγωνισμοῦ (ΚΔ'
—652) μέχρι Σεπτεμβρίου, συμμε-
τοχὴ καταργεῖται. Βραβεῖα ΑΠΑΡΑΜΙΔΑ

(ΚΔ'—951)

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ ΚΡΙΝΟΣ. Προκηρύσσει Δια-
γωνισμὸν Μ. Μυστικῶν. Προθεσμία
δύμηρος. Καλλύτερον βραβεύσει. Σω-
κράτην Μουντρέαν (Σταθμόν) Καλάμας.

(ΚΔ'—952)

ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ—ψεδώνυμον Ἀχιλ. Νι-
κολαΐδου ἐγκριμένον ἐπ' ὀνόματι
Θεοφανίδου (Ζερβαίν). Τὴ ἀνανδρία,
Ἀχιλλεὺς. Ἡ ἀνυκάλυψις σου γελοιο-
δεστάτη.

(ΚΔ'—953)

ΡΟΚΑΜΒΟΛ, καλῶς ὠρίσας· δῆλως δια-
νοήν σου και βλέπομεν. Ἀστυνο-
μικοί, ἐμπρός!

(ΚΔ'—954)

— ΣΕΡ ΡΑΒΕΓΚΑΡ —
— ΔΗΜ. ΜΑΜΟΥΝΑΣ —

(ΚΔ'—955)

ΣΑΠΦΟ, τὸ νέο ψευδώνυμο; Ὅστε
στοχευοῦσιν σὰς Ἀθήνας; δὲν
τὸ πιστεύω.

(ΚΔ'—956)

Στὸν Πρόεδρο και τὰ μέλη τοῦ «ΘΡΑ-
ΚΙΚΟΥ ΘΡΥΛΟΥ» συγκαταστήματα
γιὰ τὴ δευτέρῃ θεατρικῇ παραστάσει.

(ΚΔ'—957)

Ζουλοῦ, Μόνια, Μινόν, ἔνα σας τε-
τραδιάκι περιμένω.

(ΚΔ'—958)

Φιλτάτη Μακεδονοπούλα, σοὺ εὐχο-
μαι καλὸ ταξίδι. Εὐχαριστῶ ὑπεν-
θυμιόντας με. Σοὺ γράφω μέσῳ Δια-
πλάσεως. Φιλικάτα

(ΚΔ'—959)

— ὑπνοπούλε, τί πρόβλημα;— Τρελλοαρε-
— κίς, τὸ σημείωμα ἐλήφθη... Τε-
τάρτη!

(ΚΔ'—960)

— ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ» —

ΒΑΣΙΛΕΥΣΑ ΣΤΙΣ ΠΑΡΟΥΝΤΕΣ. ΑΜΑΡΑΝΤΕ
ΒΑΣΙΛΕΥΣΑ, ΓΟΓΟ ΑΣΤΕΡΗ, ΝΕΚΡΟΛΟΓΟΥΔΑ,
ΑΡΧΙΔΙΑΒΟΛΕ, ΣΙΠΥΛΕ, ἐλάβομεν· σὰς εὐ-
χαριστοῦμεν.

(ΚΔ'—961)

Ελευθερία Ρουσάκη, ἰδὼν (ΚΔ'—854)
ἀγγελίαν, ἔστειλά Δις; (ΚΔ'—658).
Ἀπόγονος τοῦ Ὀδυσσεὺς

(ΚΔ'—962)

ΜΑΚΕΔΟΝΟΠΟΥΛΑ, ἔχεις τὸ ρεκόρ στὰ
μπάνια· τὰ συγκαταστήματα μου·
στὸ δελφίνι. — ΧΕΙΜΑΡΡΕ, ΕΛΠΙΔΟΥΣΑ ΝΕΟ-
ΤΗΣ, πῶς περνάτε στὴ μαγευτικὴ Πο-
ταμιά; — ΤΡΕΛΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΑ, αὐτὴ ἔπινεν
αἱ ὑποσχέσεις; ἀκόμη νὰ περιμένω;
— ΑΡΕΣΙΑΝΑ, θυμᾶσαι τὰ παγοτὰ στὸν
— Μένω Ἀλέξανδρον;· τί γέλια! — ΠΑΤ-
ΤΑΝΕ, σὲ βλέπω τακτικὰ στὸν — Μένω
Ἀλέξανδρον;· μὲ γνωρίζεις; — ΣΑΝΤΟΥ-
ΤΖΑ, πότε φεύγεις; θὰ μὴ γράφεις;
— ΒΕΑΤΡΙΚΗ, κῆμα νὰ μὴν ἔβρις κολύ-
μπι· θέλεις νὰ σοὺ μάθω; ΑΝΑΚΙΑ

(ΚΔ'—963)

Πρωτοπαίνοντας σὺ Διὰπλάσε-
σμο, χαίρετὸ ἀπάντας. Ἑλευθερία,
τί γίνεσαι; ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΟΝ ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ

(ΚΔ'—964)

Θρακικὰ Θρύλα, κατενοητέθην ἀπὸ
τὴν β' παραστάσει σου· συγκατα-
στήματα. Νύμφη τοῦ Ἑβρου

(ΚΔ'—965)

ΠΡΟΤΟΠΑΙΝΟΝΤΑΣ σὺ σαλονάκι τῆς
Διὰπλάσεως ἀλληλογραφῶ με δλοὺς
και δλας. Νίκων Πουλιόπουλον (Με-
λαγχολικῶ) μαθητὴν, Θήρας.

(ΚΔ'—966)

— ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΣΗ —
— ΤΜΗΜΑ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ —

Διαπλάσεσ, διαπλάσεσ, διαπλάσεσ, Σὺλ-
λογοί, περιμένουμε τὴ συμμετοχὴ
σας στὴν (ΚΔ'—786) Διανομὴν μᾶς
ποὺ παρατείνεται μέχρι τέλους Σεπτεμ-
βρίου. — Διλικὰ, βλέπε (ΚΔ'—392) αγ-
γελία.

(ΚΔ'—967)

ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΩ 3 Διαγωνισμοὺς: Διηγῆ-
ματος, Ποιήματος (θέμα ὁ οἰοδὴ
ποτε), ἀγροφῶν Καρτῶν. Συμμετοχὴ
δρακμὴ, προθεσμία διμηνός, βραβεῖα
πέντε στὸν καθένα. Δις: Ἀν. Ἀση
μακόπουλον, Ἑρμοῦ 89, Πάτρας.

(ΚΔ'—968)

Αναλλάσσω γραμματισμόν. Δις:
Παναγ. Θεμ. Παναδέλλην, Μυτιλή-
νην. Στείλατε δλοί.

(ΚΔ'—969)

Μαῖρε Ἰππότα, εἰσαι ἀνάξιος νὰ φέ-
σης τὴν τίτλον τοῦ ἱπποῦ. Ἀ· ὁ
δεῖξαι λοιπὸν ὅτι δὲν λέγεσαι θανάσι;
ἔδω σὲ θέλω και ὄχι στὰ στοιχήματα.

(ΚΔ'—970)

— ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΤΙΤΑΝ» —

ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΣΗ, πρόσεξε μὴ μᾶς μαῖς
στὸ ρουθούνη και ἀρχίσουμε και-
νούργια νταραβερία. Για ὅτι γραφομε
δὲν δύνουμε λογαριασμὸν πὲ κανένα·
Καὶ εἰνα, Συλλογε «ΚΥΚΛΩΨ», δὲν σὲ
λαμβάνουμε ὑπ' ὄφιν, διότι ἀπὸ ὅτι
ἐγράψες φαίνεται ὅτι εἰσαι... μεμπερές.
Πᾶ νὰ ἔβλεπαν τὰ Διαπλάσεσ, τὸ
γράμμα σου γιὰ νὰ σὲ θυμᾶσουν·
Συλλογὸς «ΤΥΦΛΩΝ», τὴ χαμπάρια; ἔτσι
γρήγορα σκοντάφτηκε; — ΑἰΜΙΚΑ, τὰ κόλλα
ἀλλοῦ, και κάσες φρόνιμα. — Σὺλλογος
«Μ. Σ. Μ. Μ.», τὸν «Τυφῶνα» τὸν ἀνα-
καλίστουμε στὸ λεπτό, ἀρεῖαι νὰ θέ-
λουμε. — ΑἰΓΥΠΤΙΩΤΗ, νέα σου δὲν ἐλάβαμε.

(ΚΔ'—971)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ἔβρω δλη τὴ «ΜΑΥΡΗ
ΣΚΙΑ». Νὰ σὰς τὴ φανερώσω;

(ΚΔ'—972)

Απόγονε Ὀδυσσεὺς, τετραδιάκι σου
ἔλαβα· ἀλλὰ Δοί σου;

(ΚΔ'—973)

ΡΟΤΕΡΕ ΖΕΦΥΡΕ, για τὰ γενθλιά σου
σὲ στέλνω ἕνα υποκετάκι με δλο-
δεσμὸς εὐχῆς μυρωμένες μετὰ φίλια
μου.

(ΚΔ'—974)

Μάκα, Ἀλάν, νομίζουμε ὅτι μεταξὺ
τοῦ 9 και, και τὸ 6 και ὑπάρχει
ἀρετὰ μεγάλῃ διαφορά· — Φεγγαράκι,
Ἀντιγόνη, Ἰσμήνη και λοιπαί.

(ΚΔ'—975)

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΟ ΜΠΟΥΚΕΤΑΚΙ, ἂν και
λίγο ἀργά, σοὺ ἐδωκεθα για τὸ
ἀτύχημά σου, ἀπ' τὴ βάθῃ τῆς καρδιάς
μας, περαστικά· — Νίνα, Ζαννί, Ναδίν, Νά-
να, Νόρα, Κάκη, Μαλβίνα, Νίκος,
Μεῖς, Ντίνο, Μιός, Ντίβις, Γεώργιος
και ΜΕΛΟΘΑΝΑΗ

(ΚΔ'—976)

ΕΛΛΗΝ·ΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ, σὰς ἀνταποδίνω
τὸν χαίρετισμόν, ἂν και ἀγνωστός.
ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ, καὶ διὰ δὲν δὲν ἔχω
οἶόν μερος, ὅτε μὴ ὦρες.

(ΚΔ'—977)

ΝΕΦΕΛΗ, ἀποσὸ πῶς τόσο γρήγορα
πῆρατε χαμπάρια ἀπὸ μακριά;

(ΚΔ'—978)

— ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ —

Στὸν ψευδοαλληγορὰ «Κόκκινα»·
Ἄν ἐννοήσωμε μὲ τὸν «Τίτταν»,
ἀν ἕνας νῆς Ὀδυσσεὺς θὰ σὲ θανα-
τωφάσσουμε. Ἰτάν, συμφορῆς;
Ναεὶ Ἰπποτά, εὐχαριστοῦμε για
τὴν προτίμησιν.